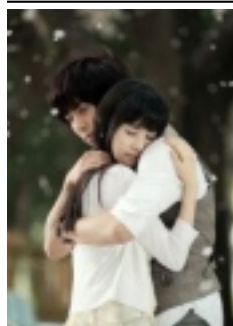

Anh Có Thể Dừng Bước Lại Vì Em Không?

Contents

Anh Có Thể Dừng Bước Lại Vì Em Không?	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21

Anh Có Thể Dừng Bước Lại Vì Em Không?

Giới thiệu

Cầm trên tay kết quả xét nghiệm, A Muội như chết lặng. Cô như người mất hồn bước ra khỏi bệnh v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-co-the-dung-buoc-lai-vi-em-khong>

1. Chương 1

Cầm trên tay kết quả xét nghiệm, A Muội như chết lặng. Cô như người mất hồn bước ra khỏi bệnh viện, một mình thơ thẩn đi trên con đường nhộn nhịp. Trong lòng cô là nỗi tuyệt vọng và đau đớn.

Cô chỉ còn sống không quá một tháng, cô phải làm sao bây giờ? Cô rất sợ phải rời xa thế giới này, cô còn rất trẻ, còn rất nhiều việc muốn làm. Cô còn có anh, người đàn ông mà cô yêu. Cô còn chưa nghe được câu đồng ý chấp nhận cô làm bạn gái của anh nữa. Nếu bây giờ phải rời xa anh, cô không cam lòng!

Đi đến nhà ga, cô bắt đại một chuyến nào đó, lặng người ngồi trên xe, nhìn cảnh vật vụt qua tầm mắt, cô ngẩn người nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Cô nên làm gì trong một tháng cuối cùng này đây?

Cha mẹ ly hôn mỗi người một con đường, nội ngoại hai bên đều không muốn nuôi cô, cô sống nhờ tiền trợ cấp của cha mẹ mỗi tháng. Một thời nổi loạn như muốn trả thù đời, bạn bè không có, cha mẹ họ hàng càng thêm chán ghét, cô cũng ghét mình như thế. Nhưng cô càng sợ cô đơn hơn cả, ít nhất những lúc bọn họ la mắng hay gắt gỏng với cô, cô sẽ cảm thấy mình như được tồn tại trong mắt họ.

Gặp anh như định mệnh của đời cô. Ngày đó, cô lang thang vũ trường đến rất khuya, trong người quay mòng vì men say, đến khi khá tỉnh táo lại phát hiện bản thân ở trong đồn cảnh sát. Sau một lúc lâu cô mới biết thì ra vũ trường hôm nay cô đi, giữa đêm bị cảnh sát đột kích, thấy cô ăn mặc khá mát mẻ nghi là gái bán dâm mà trên người lại không có giấy tờ chứng minh lai lịch. Cho nên giờ này cô vẫn còn ở đồn mà bên cạnh cô còn có một cô gái nữa cũng giống như cô.

Anh tên Triệu Cảnh, là vị cảnh sát đêm đó làm việc với cô, nhưng cách anh nhìn cô khiến cô không thích, lạnh lùng, lại có vẻ gì đó khinh thường. Anh hỏi cô một câu, cô ngoan ngoãn trả lời anh một câu, nhưng câu hỏi và đáp lại không ăn nhập với nhau. Ví như anh hỏi:

“Tiểu thư, xin hỏi cô tên họ là gì, sống ở đâu?”

Cô đáp: “Đừng nhìn tôi ăn mặc hơi quá lố mà tưởng rằng tôi quậy phá. Thật ra tính cách tôi rất tốt, thích nội trợ, lại thích trồng hoa nữa. Sau này tôi muốn trồng một vườn hoa thật lớn, sống hạnh phúc bên chồng, rồi sinh ra hai bảo bối thật đáng yêu. Tốt nhất là một trai một gái, anh có đồng ý làm cha của hai bảo bối ấy không?”

Anh lúc đó nhìn cô sững sốt một lúc lâu. Mấy đồng nghiệp của anh lúc đó đều ngừng mọi việc trên tay lại, quay đầu nhìn về phía hai người bọn cô. Một lúc lâu bọn họ vì ém nghẹn lâu quá không nhìn được nữa liền phá lên cười ầm cả đồn.

Cô không quan tâm ánh mắt mọi người nhìn cô như thế nào, trong mắt cô chỉ có hình ảnh của vị cảnh sát ở trước mặt này thôi, ánh mắt cô long lanh mong đợi nhìn anh. Lần đầu tiên cô có xúc động muốn kết hôn với một người như vậy. Sâu thẳm trong người, cô luôn khao khát một gia đình hạnh phúc, có con ngoan ngoãn và người chồng yêu cô. Cha cô phản bội hôn nhân, gia đình nhỏ của cô tiêu tán từ năm cô lên mười bốn, cô lúc đó thật thất vọng về cha, mà đối với mọi đàn ông khác cô đều có ác cảm. Nhưng chưa đến một tuần sau, mẹ cô liền tái giá. Lúc đó cô không biết nên làm sao, nếu trước đó cô tức giận cha phản bội mẹ con cô, thì lúc mẹ cô tái giá, cô lại chơi vơi. Cô không rõ ai mới là người phản bội cuộc hôn nhân này giữa hai người, nhưng cô chỉ rõ một điều, từ giây phút họ ký đơn ly hôn, cô đã mất cha lẫn mẹ rồi.

Nhưng khi gặp anh, trong cô lại nổi lên niềm khao khát đến kỳ lạ, nó khá hoang đường nhưng vẫn xảy đến với cô.

Ngày hôm sau, cô ăn mặc chỉnh chu, bỏ đi về ngoài ngõ ngáo, thay vào hình ảnh cô gái năng động theo đúng bản chất của mình đến đồn cảnh sát tìm anh. Từ đó dây dưa với anh, bao nhiêu nhiệt tình cùng chai mặt đều thể hiện ra hết, sống chết bám theo anh. Cô đã nói rõ lòng mình rồi, cô thích anh muốn hai người tiến đến hôn nhân, nhưng anh dường như không tin, chỉ xem cô nhất thời kích động muốn tìm cảm giác lạ, nhưng chỉ có cô hiểu bản thân là có bao nhiêu nghiêm túc.

Lễ Noel vào hai tháng trước, cô phấn khởi đến đồn tìm anh, nhưng anh không có ở đó, hỏi ra anh hôm nay không có ca trực. Cô bám theo anh lâu như vậy, kể cả số điện thoại hay nhà của anh ở đâu cô cũng không biết. Vô cùng thất vọng cô lang thang trên đường lớn, cứ tưởng Noel năm nay cô sẽ không phải một mình nhưng mà. . . . Rồi cô chợt nhìn thấy anh ở bên kia đường khi đang chờ đèn đỏ, chưa để cô kịp vui mừng thì lại phát hiện ra bên cạnh anh còn có một cô gái khác. Hai người dường như nói chuyện rất vui vẻ với nhau, cô cứ chết lặng bên đây đường nhìn hai người bọn họ vui vẻ ở bên kia đường. Chỉ cách vài bước chân nhưng sao cô lại thấy xa xăm đến thế?

Nhưng cô không muốn từ bỏ, ngày hôm sau cô vẫn như thường lệ, sau giờ học sẽ chạy đến trước cửa đồn cảnh sát để chờ anh. Anh lúc nào cũng lạnh nhạt thờ ơ, không bao giờ cho cô sắc mặt tốt, đôi khi còn gắt lên đuổi cô đi, anh nói cô đang quấy rầy anh làm việc, rằng anh không có thời gian trông trẻ con. Cô đâu phải trẻ con, qua cái Noel hai tháng trước là cô đã tròn mười tám tuổi rồi, đúng tuổi để kết hôn đấy. Đêm Noel đó cô muốn nói cho anh biết, chỉ cần cây kim chỉ qua mười hai giờ thì cô đúng tuổi kết hôn rồi, nhưng đêm đó cô lại nhìn thấy cảnh anh bên người cô gái khác.

Cô buồn bã hỏi anh một câu: “Đến bao giờ em mới có thể được anh cười dịu dàng như thế với em đây?”

Đúng, cô thấy ganh tỵ với cô gái đó, nhìn cách anh dịu dàng nhìn cô ấy, cách anh vuốt lên mái tóc của cô ấy, cô tự hỏi đến bao giờ anh mới có biểu hiện như thế với mình. Có phải cô quá cố chấp rồi không? Cô không muốn làm tiểu tam phá đi hạnh phúc của người ta, cô không muốn những đứa trẻ vô tội đó phải chịu đựng hôn nhân của cha mẹ bị đổ vỡ giống như cô. Nhưng cô lỡ yêu anh mất rồi, anh lại chưa kết hôn, cô không thể xem là tiểu tam, đúng không?

Anh nhìn cô hơi ngạc nhiên một chút, sau im lặng chốc lát, anh ho một tiếng mới nói với vẻ hơi mất tự nhiên: “Mười năm sau chẳng?”

“Mười năm sau?” A Muội lẩm bẩm trong miệng, cô nhìn cảnh vật nhanh chóng vụt qua ở ngoài cửa sổ mà hơi nhếch miệng lên cười tự giễu: “Có lẽ em không chờ được nữa rồi.”

2. Chương 2

“Tiểu Cánh, hôm nay đến sớm vậy?” Đồng chí Tiểu Đào mở miệng chào hỏi.

“À, à. . . . Chào cậu, buổi sáng tốt lành.” Tiểu Cánh hơi mất tự nhiên nhìn lại đồng chí Tiểu Đào, nhưng đuôi mắt không hiểu vì sao lại cứ nhìn ra bên ngoài. Ngoài đó có gì chẳng? Không hiểu sao hôm nay anh lại thấy thiếu thiếu cái gì đấy?

Sau khi chào hỏi qua lại, ai làm việc nấy, nhưng có lẽ hôm nay anh hơi mất tập trung thì phải. Lúc làm việc, đồng nghiệp phải gọi anh rất nhiều lần mới kéo được hồn anh lại. Ngay cả bản thân cũng thấy hơi lạ, hình như hôm nay im lặng hơn ngày thường thì phải?

“Tiểu Tô, hôm nay hơi yên tĩnh thì phải?” Tiểu Đào lơ đãng hỏi đồng chí Tiểu Tô đang sắp xếp lại công văn.

“Anh cũng thấy vậy sao? Thế mà em cứ nghĩ chỉ một mình em thôi đấy.” Tiểu Tô vừa xếp lại công văn vừa gật đầu nói. Tiểu Cánh anh cũng muốn gật đầu theo.

“Phải rồi, sao hôm nay Tiểu Cánh có ca trực mà không thấy cái đuôi của cậu ấy nhỉ? Nè, cậu làm cô bé sợ quá bỏ chạy rồi hả?” Tiểu Đào ngoái đầu lại nhìn ai đó đang sững người ra.

“Cái đuôi” là danh xưng mà mấy đồng nghiệp gọi cô gái hay bám theo anh, điên cuồng muốn kết hôn với anh – Chu A Muội. Nghe bọn họ nói thế anh mới vỡ lẽ ra, thì ra sáng giờ không nhìn thấy cô bé ấy đâu. Bình thường cô bé sẽ tranh thủ buổi sáng đứng đợi anh ở trước cửa đồn, ồn ào với anh một lúc rồi mới chịu đi đến trường, lúc trưa sẽ đứng bên ngoài lấp ló nhìn vào trong để tìm anh. Từ cửa sổ kính nơi anh ngồi, đôi khi sẽ thấy bóng một cô gái nhỏ, cột tóc đuôi ngựa, mặc một chiếc áo khoác màu lam, lượn qua lượn lại ngoài kia, chốc chốc lại nhìn vào bên trong đây. Cô có thói quen khi nhìn xa sẽ nheo hai mắt lại, bàn tay đặt lên ngang trán để có thể nhìn rõ hơn. Nhìn cô đôi khi như thế thật buồn cười nhưng cũng rất đáng yêu.

Đáng yêu? Anh lại có thể dùng từ này để hình dung cô bé đó sao? Một cô nhóc mới lớn hiểu gì tình yêu nam nữ mà chưa chi lại muốn kết hôn. Anh gặp rất nhiều cô gái vì vẻ ngoài cùng gia thế phía sau của anh mà luôn bám theo anh, tỏ tình hoặc làm gì đó nhằm gây sự chú ý với anh, nhưng anh chưa gặp ai lại lần đầu tiên gặp mặt, không si mê tỏ tình hay muốn làm bạn gái mà lại thẳng thừng muốn làm “vợ” của anh. Thật dọa anh một trận ra trò đấy.

Cô bé không biết lấy đâu ra “kiên nhẫn” mà bám theo anh gần một năm nay rồi. Không biết cái hôm anh trực thay thẳng bạn và rồi lần đầu gặp cô là điều may mắn hay xui xẻo của anh đây? Nhưng anh phải công nhận, cô bé ấy rất kiên trì bám theo anh trong thời gian khá dài như thế. Nhiều lúc cô làm anh tức điên lên được, dám cả gan bám theo anh đến hiện trường vụ cướp cơ đấy, còn xem bị bọn chúng bắt làm con tin để đe dọa phía cảnh sát nữa chứ. Anh lúc đó vừa tức vừa giận muốn chết, vậy mà cô còn có thể cười nữa.

“Em biết anh cũng để ý đến em mà, anh lo lắng lắm phải không?” Cô cong cong khóe mắt nhìn anh cười.

“Gặp ai trong tình cảnh đó đều lo cho người dân vô tội thôi.” Anh tức giận thở ra một hơi nói. Cô còn có thể vui vẻ cười sau khi bị bọn chúng làm hại như vậy sao?

Cô nghe anh nói thế liền bĩu môi: “Ít nhất trong đó cũng có anh.”

Nhớ lại lần cuối cùng gặp cô hình như là hai hôm trước, sau khi cô hỏi anh “Đến bao giờ em mới có thể được anh cười dịu dàng như thế với em đây?”

Anh hơi ngạc nhiên vì câu hỏi đó của cô, “cười dịu dàng như thế” là anh cười dịu dàng với ai đây? Anh có cười dịu dàng như vậy với bất kỳ cô gái nào sao? Hình như không có.

Có lẽ khi nghe câu trả lời của anh đã khiến cô nhục trí rồi chẳng, cho nên không đến quấy rầy anh nữa? Mặc kệ đi, không có cô theo bám như thế, anh càng thấy thoải mái hơn.

“Ừa, hôm nay cậu không có ca trực đêm sao còn chưa chịu về mà còn ngồi đó?” Anh Vu vừa nhìn vào bảng phân công ca trực, vừa hỏi Tiểu Cánh đang ngồi thừ ở đó.

“A, dạ.” Tiểu Cánh giật mình nhìn lại anh Vu cười cười, rồi nhìn lên chiếc đồng hồ treo ở tường, đúng là đã qua giờ tan tầm của anh hơn nửa tiếng, lại nhìn bảng phân công, hôm nay anh đúng là không có ca trực. Ánh mắt bất giác nhìn ra ngoài cửa kính xem thử có ai ở bên ngoài không, nơi mà cô bé vẫn hay thập thò cổ ngước đầu nhìn vào để nhìn anh hoàn toàn không có ai, chỉ có ánh đèn đường chiếu xuống khoảng gạch trống mà thôi.

Đã một tuần trôi qua mà cô bé ấy không xuất hiện nữa, không dây dưa đòi anh phải lấy cô, không ầm ĩ đòi anh đi đến ủy ban đăng ký kết hôn, cũng không chặn đường anh vào mỗi buổi sáng hay giờ tan tầm. Hay đúng như lời bọn Tiểu Đào nói, cô rốt cuộc cũng nhận ra anh không thích hợp? “Cái đuôi” đã rụng và đang mọc trên một người khác? Anh lúc đầu còn cảm thấy nếu được như thế thật sướng không gì bằng nhưng vì sao bây giờ lại hơi thất vọng?

Anh vẫn có thói quen tránh né cô, anh cố ý đến chỗ làm thật sớm để tránh cô dây dưa làm mất tâm tình buổi sáng của mình, nhưng dường như cô lúc nào cũng đến trước hơn anh. Lúc tan tầm, anh sẽ cố tình về thật trễ nhưng vẫn bị cô dây dưa, có khi cô còn xông vào chỗ làm hỏi anh: “Anh không đói bụng à? Em đợi anh đói muốn chết rồi đây!”

Khi đó anh cảm thấy cô thật phiền, giọng điệu không khỏi tức giận: “Ai bảo cô đợi? Tôi ngồi trong đây đến giờ này còn không phải là vì tránh cô sao? Tôi cũng đang đói đây.”

Cô vào lúc đó còn không buồn tức giận, có thể cười hì hì, đem cái tay vẫn giấu ở sau lưng giơ ra: “Cho nên em mới mua sẵn đồ ăn nóng cho hai đứa mình nè. Thấy em giỏi chưa? Hì, hì.”

Anh dở khóc dở cười nhìn lại gương mặt đang cười đắc ý của cô mà không biết làm sao, chỉ nói lấy một tiếng: “Giỏi.”

“Thế đủ tiêu chuẩn làm vợ của anh chưa?” Cô cười càng sáng lạng hơn, đuôi mắt cong cong hỏi anh, câu hỏi này không biết hỏi bao nhiêu lần rồi?

“Mới thế mà đã đòi làm vợ tôi sao? Chờ tám trăm năm sau đi, lúc đó hãy nói.” Anh khinh thường nói, tay giơ ra nhận lấy túi thức ăn cô đem đến, đồ ăn miễn phí trên trời rơi xuống, không ăn thật phí. Nhưng vào mỗi lúc đó cô sẽ cười cười nhìn anh, tự mình ngồi ở phía đối diện với anh, cũng mở hộp cơm của cô ra, vui vẻ ăn cùng anh.

Anh có lần buột miệng hỏi cô vì sao lại thích ngồi đối diện với anh như thế? Theo anh nghĩ, nếu cô đã muốn tiếp cận anh đến mức gọi là điên cuồng vì sao không lợi dụng lúc này mà ngồi sát ở bên cạnh anh mà lúc nào cũng ngồi ở phía đối diện anh như thế?

“Em ngồi chỗ này để mỗi lần anh ngẩng đầu lên sẽ nhìn thấy em.”

Nhưng bây giờ dù anh có nhìn trước mặt hay xung quanh cũng không nhìn thấy cô rồi. Anh không biết cảm giác hụt hẫng này là gì, anh cũng không rõ cảm giác mình đối với cô ra sao, nhưng anh thật không muốn cô cứ thế biến mất trong đời anh mà không nói với anh tiếng nào, hay câu nói ngày đó là câu cuối cùng giữa bọn họ?

3. Chương 3

Nhìn hồ sơ anh điều tra về cô, anh có thể hiểu phần nào lý do cô muốn kết hôn với anh đến như vậy. Một đứa bé mới mười bốn tuổi không một người thân nào, kể cả cha mẹ cũng không muốn quan tâm đến, cô khao khát có được tình thương như thế nào? Nhớ lại mỗi lần cô nói chuyện với anh, cô nói rất nhiều về viễn cảnh sau khi hai người kết hôn sẽ như thế nào, con cái ra sao, còn anh chỉ im lặng không muốn liên quan cái cảnh ảo tưởng của cô.

Cô muốn trở thành một người vợ một người mẹ thật tốt, cô sẽ ở nhà chăm sóc con, chăm sóc anh. Cô rất thích biển và hoa, cô muốn ngôi nhà sau này của hai người sẽ ở gần biển, trong vườn nhà cô sẽ trồng thật nhiều loại hoa đẹp, hằng ngày cô sẽ chăm sóc chúng để chúng làm đẹp cho căn nhà nhỏ của hai người. Còn phải sinh một trai một gái cho anh, tốt nhất sinh con trai đầu lòng để anh trai phải bảo vệ em gái. Còn anh mỗi khi đi làm về, cô sẽ luôn luôn có mặt ở nhà, mở cửa chào đón anh về. Đến khi về già hai người sẽ nắm tay nhau cùng ở riêng một căn nhà chỉ có hai người với nhau, con cháu thì sống cuộc sống của tụi nó đi, khoảng thời gian về già sẽ là của bọn họ.

Anh có hỏi vì sao cô lại muốn thế, cô nói, con cháu có ở đó cô sẽ rất ngượng nếu lúc về già mình sinh tật làm nũng với anh, mà trước mặt con cháu làm thế, cô sẽ rất mất mặt. Bởi vì bà ngoại của cô cũng hay làm nũng với ông ngoại ở trước mặt con cháu. Cô nhiều lần trông thấy rồi nghĩ đến sau này rất có thể mình cũng sẽ giống như thế thì rất ngượng ngùng.

Cô còn nói, nếu anh thấy không thể rời xa cô, thôi thì cô cũng thi vào làm cảnh sát đi. Anh lúc đó nhìn cô hừ nhẹ: “Lùn như cô không vào được đâu.”

Cô lúc đó sẽ bịu môi nhìn anh cười gian: “Hay em đi kéo chân dài ra một chút, chứ đứng mới tới chấm vai của anh, sau này muốn dựa vào vai anh sẽ làm sao đây?”

“Ai à đòi dựa vào.” Anh cười gian nhìn cô nói.

Cô đã nghĩ ra cả một kế hoạch về tương lai như thế thì trong lòng có bao nhiêu khao khát về một tổ ấm gia đình? Nhưng cô nhóc chết tiệt này biến đi đâu rồi chứ?

Tiểu Cánh vừa lái xe vừa tức giận đánh vào tay lái. Anh lái xe đến nhà cô đang ở nhưng chủ nhà không biết cô đi đâu, rồi chạy đến nhà cha mẹ ruột của cô để hỏi, nhưng bọn họ một chút cũng không biết con gái mình ở đâu, sống ra sao? Có cha mẹ nào như thế không? Anh lái xe vòng vòng muốn tìm kiếm nhưng lại không biết đi đâu tìm cô đây?

“Lúc trước cô chú có từng đưa cô ấy đi đến biển nào chơi không?” Tiểu Cánh đột nhiên hỏi.

Ông Chu hơi bất ngờ với câu hỏi này của anh, hơi nhíu mày nhớ lại xem là trước đây mình và vợ trước có từng đưa Tiểu Muội đi biển nào không, sau một hồi suy nghĩ, ông không chắc chắn lắm nói: “Có lẽ biển Bạch Dương hay Bạch Tùng gì đó, Bạch gì ấy nhỉ? Tôi cũng không nhớ rõ lắm, mà cậu hỏi làm gì? Tiểu Muội lại gây ra chuyện rắc rối gì sao? Cái con nhỏ này không thể ngoan ngoãn cho người ta nhờ sao?”

Ông Chu còn nói gì đó, nhưng anh quả thực không muốn ở lại nghe tiếp. Con gái mất tích hơn một tuần mà ông lại không hay biết gì, làm cha như ông thật thiếu trách nhiệm.

Bãi biển bắt đầu bằng chữ “Bạch” à, nước ta có bao nhiêu bãi biển như thế nhỉ? Ở đây hình như không có, thành phố V hình như có hai bãi biển bắt đầu bằng chữ “Bạch” thì phải?

Anh không biết đi đâu tìm cô, nhưng có lần anh nhớ cô từng nói qua với anh.

“Lúc nhỏ, em từng ra biển chơi với cha mẹ rất vui. Lần đầu tiên em nhìn thấy cha lên hôn mẹ trên bãi biển. Em nhìn thấy được cảnh đó, cảm thấy cha mẹ thật hạnh phúc. Sau này hai người chia tay, nhưng em vẫn thích đến bãi biển đó, hy vọng một ngày nào đấy sẽ nhìn thấy cha mẹ ân ái như lúc trước. Còn không thì sau này, mỗi năm anh cùng em, dắt các con đến bãi biển đó chơi nhé. Anh cũng sẽ lên hôn em khi các con chơi đùa, anh thấy sao? Riêng em không có ý kiến gì đâu.”

Lúc đó anh trợn mắt lườm cô một cái cũng không nói gì, tiếp tục việc làm trên tay.

Bây giờ thay vì không biết bắt đầu tìm kiếm cô từ đâu, anh chỉ hy vọng cô sẽ đi đến bãi biển mà cô đã từng nói đó để tìm thấy cô mà thôi.

Cả một ngày mệt mỏi, anh đi khắp các bãi biển có tên bắt đầu bằng chữ “Bạch” nhưng lại không tìm thấy bóng dáng cô đâu. Rốt cuộc cô đi đâu rồi? Nhìn bãi biển trước mặt, bãi biển “Sơn Trầm”, không phải bãi biển mà anh muốn tìm nhưng anh ôm vào trong lòng một tia hy vọng cô sẽ ở đây.

Lái xe đi vào, anh đi ra bãi cát tìm kiếm một hồi, không có kết quả. Nhưng lại thấy mình thật buồn cười, tìm cô mấy ngày nay, đi đến khắp các bãi biển rất có thể là bãi biển trong ký ức của cô, nhưng lại không hiểu mình đi tìm cô gái rắc rối ấy làm gì? Đơn thuần là trách nhiệm của một cảnh sát viên khi phát hiện có một người dân mất tích sao?

Nhìn trời đêm đầy sao, từng gợn mây trắng trôi trên nền trời đêm xanh thẳm. Gió thổi phất vào người lạnh lạnh, anh đi lang thang trên bãi cát. Giờ này không còn mấy ai ở đây, liệu anh có thể gặp cô không? Nhếch miệng cười lạnh, anh muốn quay đầu trở về. Nhưng một khắc khi anh quay người đi, đuôi mắt chụp được bóng dáng quen thuộc lại có phần gầy yếu ngồi trên hòm đá cách chỗ anh không xa. Là cô. Ánh mắt anh lóe lên, vội vàng chạy lại gần chỗ cô.

A Muội ngồi nhìn ra biển, khe khẽ thở dài. Mấy ngày nay cô suy nghĩ kỹ rồi, sống một tháng thì một tháng. Không thể xa anh thì như thế nào, nếu cô cố chấp dây dưa với anh, rồi anh đồng ý thì sao đây, không phải lại càng đau khổ hơn sao? Anh xứng đáng có một người bạn gái tốt, một người vợ có thể đi với anh một quãng đường dài mà cô thì không. Cô sẽ chỉ là một nhân vật phụ thoáng qua trong cuộc đời anh, cô sẽ chẳng thể trở thành một nàng công chúa có được tình yêu của hoàng tử. Vậy thì vì sao phải cưỡng cầu cái hạnh phúc mà mình không đủ thời gian để chăm sóc, ngày ngày chăm bẵm để nó càng phát triển đi lên chứ?

Tiểu Cánh, có lẽ em không đáng có được hạnh phúc của riêng mình, đúng không? Em là một người thừa trong cả hai gia đình riêng của cha mẹ, vậy em có phải là người thừa giữa anh và cô gái Noel ngày đó không?

4. Chương 4

“Chu A Muội.”

Đang ngồi thẩn người suy nghĩ, một giọng nói khàn đặc gọi tên của cô vang lên ở sau lưng khiến cô giật mình, xém chút nữa ngã nhào xuống biển. Tiểu Cánh biết mình đã làm cô giật mình rồi, mắt trông thấy cô như sắp ngã xuống, anh hốt hoảng, vội vàng chạy lại, nắm chặt lấy cánh tay của cô.

“Anh. . . .” A Muội kinh ngạc khi nhìn người đến là anh, có chút vui mừng lại có chút cự tuyệt.

Tiểu Cánh nhìn thấy sự mâu thuẫn trong mắt cô cũng hơi nghi ngờ, nhưng nhớ lại mấy ngày nay cô chơi trò mất tích với mình thì không khỏi tức giận. Anh buông tay cô ra, nhìn cô với ánh mắt lên án.

“Em làm gì ở đây? Mấy ngày nay vì sao lại không. . . . khi không lại chơi trò mất tích, có biết gia đình em lo lắng như thế nào không?” Anh muốn nói “vì sao lại không đến đồn tìm anh”, nhưng rất nhanh liền sửa lại, nhưng lý do này lại có phần miễn cưỡng, nói ra anh liền hối hận, chắc chắn cô sẽ không tin.

Quả nhiên, cô nhìn anh nghi ngờ nói: “Gia đình lo lắng? Ý anh muốn nói cha hay mẹ em, hoặc là cả hai người bọn họ? Dù em không xuất hiện trước mặt họ cả năm cũng không thấy họ mấy may tìm đến chứ đừng nói mới một tuần đã đi báo cảnh sát. Mà anh. . . . Nếu đang đi làm nhiệm vụ tìm người cũng nên mặc cảnh phục chứ hả?”

Tiểu Cánh nhìn cô trợn mắt, trong lòng thầm nghĩ sao cô không đi làm luật sư đi. Có cần phân tích kỹ như thế không?

“Một tuần này em đi đâu, sao không nói gì với anh một tiếng?” Tiểu Cánh lấy lại bình tĩnh, trầm giọng hỏi.

“Đâu liên quan đến anh, anh là gì của em chứ? Em ép anh đi đăng ký kết hôn cả trăm lần mà anh có chịu đi đâu, giờ đòi quần cái gì. . . .” Cô bĩu môi nói, nhưng nhớ lại tình hình hiện tại của mình liền vội vàng im lặng, môi mím chặt. Cô hiện tại rất muốn khóc nhưng cô không muốn anh biết tình trạng của mình, anh sẽ thương hại mà ở bên cô mấy ngày cuối đời này sao? Sẽ sao?

Tiểu Cánh nghe cô nói “không liên quan đến anh” liền muốn nổi giận, nhưng lại nghe câu sau của cô, nghe như thế nào cũng giống như cô đang làm nũng với anh vậy, thật dễ khóc dễ cười mà: “Nói vậy em chơi trò mất tích này là muốn ép anh phải kết hôn với em sao?” Anh cũng không phát hiện ra, giọng nói của mình có bao nhiêu là dịu dàng.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, gương mặt điển trai đứng ngược lại với ánh trăng treo trên bầu trời, từng giọt nước lăn tăn hắt lên gương mặt anh lộ ra mấy phần ôn hoà nhìn cô. Anh như thế cô chưa từng thấy qua. Cuối cùng cũng có ngày anh nhìn cô bằng đôi mắt nhu tình của anh rồi, nhưng vì sao lại là trong hoàn cảnh này? Nếu một năm trước anh đồng ý qua lại với cô, rồi tiến đến hôn nhân, thì dù chỉ sống có một năm cô cũng xin ích kỷ một lần để được ở bên cạnh anh ngần ấy thời gian, dù chỉ là ngắn ngủi, nhưng. . . . Nhưng hiện tại thời gian của cô thật sự rất ít, cô rất sợ nếu bây giờ anh đồng ý yêu cô, cô sẽ không thể buông tay được mất. Cô sợ, rất sợ phải rời xa anh, rời xa phần tình cảm khó khăn lắm anh mới dành cho cô.

Cô vội cúi đầu xuống, cố che giấu dao động trong ánh mắt của mình. Cô không muốn khóc trước mặt anh, cô muốn hình ảnh của mình động lại trong anh vẫn là cô gái bướng bỉnh luôn bám theo anh chứ không phải cô nhóc khóc nhè, hay hình ảnh nhếch nhác này.

Đợi hồi lâu cũng không thấy cô có phản ứng hay nói câu nào. Đây là lần đầu tiên anh mở lời nhắc đến việc kết hôn như thế này với cô, anh đang hối hận, anh sợ cô sẽ la ầm lên đòi kéo anh đi ngay đến ủy ban đăng ký, nhưng cô lại không nhúc nhích, im lặng đến quỷ dị. Cô không giống ngày thường chút nào, anh bỗng lung lung như có gì sợ bị đánh mất, lần đầu tiên anh gọi tên cô: “A Muội?”

“Anh yên tâm đi.” Cô cắn chặt môi, mắt chớp chớp liên hồi cố ép nước mắt không được rơi: “Em. . . . sẽ không. . . . sẽ không ép anh phải kết hôn với em nữa.”

“Em nói cái gì? Chu A Muội, em ngẩng đầu lên nhìn anh, rồi nói lại một lần nữa xem.” Anh tức giận gầm nhẹ lên, anh ngồi xuống, chụp lấy đôi vai gầy yếu của cô.

“Em không theo bám anh nữa, anh có cần kích động vui mừng đến thế không?” Cô tức giận rống lên, cô không bám anh nữa, anh mừng đến thế sao? Đồ vô lương tâm nhà anh.

“Ai nói anh vui mừng? Tại sao em không muốn kết hôn với anh nữa, hả? Em nói rõ cho anh xem.” Anh cũng rất tức giận rống lên. Cô trêu chọc anh ngần ấy thời gian, nay anh đang lung lay muốn tiếp nhận cô thì cô nói không cần nữa là sao chứ? Cô muốn bốn cột anh sao?

“Hả? Hả? Hả?” Cô mở to mắt nhìn anh đầy kinh ngạc, cô không nghe nhầm chứ, anh vừa mới nói gì? Anh vừa nói gì?

“Anh nói vậy là muốn kết hôn với em rồi sao?” Cô mở tròn mắt nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi.

“Khụ. . . . Ai nói anh muốn kết hôn với em? Anh. . . .” Nhìn thấy cô nhả mặt lại nhìn anh nghi ngờ, anh mất tự nhiên chữa lại ý muốn nói ra: “Ít nhất cũng phải làm bạn trai bạn gái một thời gian chứ? Anh miễn cưỡng làm bạn trai em đấy. Chuyện kết hôn, em còn rất nhỏ, tình cảm còn chưa chín chắn để nói đến nó đâu.”

Làm bạn gái của anh, chắc cô vui rồi chứ? Nếu sau một thời gian nữa, cô vẫn nhất quyết lấy anh thì anh sẽ suy nghĩ lại. Ở chung chắc không đến nỗi nào chứ nhỉ?

“Bạn gái sao?” Cô cúi đầu xuống lẩm bẩm, cô được sao, một kẻ sắp chết như cô?

“Đúng vậy.” Anh hơi mất tự nhiên gật đầu, vành tai không khỏi nóng lên.

“Em không muốn.” Cô nhỏ giọng nói. Cô sợ mình sẽ tham lam đoạn tình cảm ngắn này mất, lúc đó, người ở lại là anh sẽ như thế nào? Có đau lòng và nhớ thương khi cô rời xa anh không?

“Em nói gì? Tại sao em không muốn làm bạn gái của anh, em nhất định muốn làm vợ anh mới chịu sao? Đừng quá đáng như thế.” Anh tức giận thật rồi đấy, nếu như anh không biết cô thật ra không biết thân thể của anh, thì anh rất nghi ngờ đoạn tình cảm cô dành cho anh là có bao nhiêu chân tình hay chỉ vì tài thể (tiền tài + quyền thế) nhà anh?

“Vợ của anh?” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh. Mặc dù cô luôn miệng muốn ép anh kết hôn với mình, nhưng nếu bắt đầu làm bạn gái của anh cô cũng sẽ rất vui mừng. Nhưng đó là trường hợp của trước đây còn hiện tại, một người chỉ còn chưa tới một tháng sẽ rời đi nhân thể, cô không thể ích kỷ như thế. Người ra đi không muốn, nhưng người ở lại cũng sẽ rất đau khổ. Cô thà ôm nỗi đau ấy vào người, chứ không muốn anh ở lại sẽ vì cô mà đau khổ.

“Làm vợ của anh, em cũng không muốn. Không phải anh luôn chán ghét em sao? Nay em buông tha anh rồi, vì sao anh lại không vui vẻ mà rời đi?” Cô đau đớn nhìn anh gào lên, những giọt nước mắt kìm nén này giờ cũng không giữ được nữa mà rơi xuống.

Anh sửng sờ nhìn cô.

“Chu A Muội, em có biết mình đang nói gì không?” Anh lạnh lùng nhìn cô gái đang run rẩy, lấy nước mắt rửa mặt. Anh cảm thấy thật mất mặt, anh đã muốn tiếp nhận cô rồi, vì sao cô còn có thái độ đó. Hay cô theo đuổi anh chỉ vì lỡ cá cược với ai rồi hả? Nhưng khi nhìn những giọt nước mắt của cô, anh lại không đành lòng, đành dịu giọng xuống.

“Em nói rõ như thế mà anh còn nghe không rõ sao? Em chán anh rồi, anh đi đi.” Cô nhếch miệng nhìn anh châm chọc. Nhưng trong lòng thì đang rỉ máu, tại sao anh không nói với cô những lời này sớm hơn, vì sao lại chọn vào thời điểm này mới cho cô hy vọng?

“Được. Sẽ như em mong muốn. Triệu Cánh anh mà nói lại mấy lời như thế nữa với Chu A Muội em, anh sẽ là thằng ngu nhất trên đời này.” Nói xong, anh tức giận bỏ đi một mạch. Mấy ngày trời xin nghỉ phép để đi khắp các bãi biển để tìm kiếm cô, kết quả lại rước lấy nhục vào người, cũng quá châm chọc đi.

Nhìn anh tức giận bỏ đi, cô vội vươn hai tay lên bịt chặt miệng mình lại. Cô sợ mình sẽ gọi tên anh, sẽ nếu kéo anh lại. Anh tức giận cũng tốt, ít nhất trong cuộc đời sau này của anh, anh chỉ nhớ đến một con nhóc nào đó thoáng qua đời anh, làm anh tức giận, chứ không phải một cô bạn gái yếu mệnh ở trong cuộc đời anh.

“A Cánh, tạm biệt.” Cô ghen ngào nói khi bóng anh dần biến mất ở trước mặt cô.

5. Chương 5

Chỉ còn không đến một tháng nữa thôi, cô nên làm gì đây? Ừ rồi một chỗ rồi oán trách ông trời, oán trách số phận không có mắt để cô phải chịu kết quả tội tệ này sao? Hay nên sống vui vẻ, tiêu pha hết tiền mà mình có trong tay, mua những thứ mà trước đây mình không dám mua, đi đến các nơi mà mình chưa từng đặt chân đến, thử qua các món ngon mà mình có thể ăn để khi có chết cũng sẽ không hối tiếc bất cứ chuyện gì? Nhưng tâm trạng của cô hiện tại rất rối bời, cô lại không muốn làm mấy chuyện như thế. Có lẽ cô nên đi tìm một chỗ yên tĩnh, có phong cảnh đẹp để làm chỗ dừng chân cuối cùng của đời mình. Nhưng việc mà cô hối tiếc nhất chỉ có một, mà cô lại không có can đảm để tiếp cận nó.

Đưa mắt nhìn bản phim X quang chụp phổi của mình ở trên tay, mỗi chấm trên đó đều là nang ung thư, phải có đến cả chục ngàn dấu chấm như thế ở trong phổi của cô. Nó quá kinh khủng, cho đến bây giờ cô cũng không tin được kết luận xét nghiệm của mình lại bị ung thư phổi thời kỳ cuối như thế này. Nếu cô đi hóa trị để ngăn chặn nó thì chỉ có thể sống thêm ba hay bốn tháng mà thôi, hóa trị chỉ kéo dài sự đau đớn trong cô, cô không muốn như thế. Dù chỉ có thể sống được một tháng, cô vẫn muốn sống trong vui vẻ.

Trong đầu chợt hiện lên gương mặt của Triệu Cánh, nhớ đến cái hôm hai người nói chuyện trên hồ đá. Lúc đó cô thật sự rất muốn, rất muốn nhào vào lòng anh khóc một trận. Cô rất sợ, sợ phải chết, sợ phải rời

xa anh. Nhưng cô càng sợ anh sẽ vì thương hại mà chấp nhận ở bên cô trong mấy ngày cuối đời này. Nếu như cô có thể tham lam một chút, ích kỷ một chút, níu kéo anh lại ở bên mình thì tốt biết mấy, nhưng cô lại không làm được. Đã mấy ngày cô không gặp anh rồi, cô thật sự rất nhớ anh, rất nhớ anh.

Những giọt nước mắt đau thương rơi xuống bản phim ngày càng nhiều hơn, cô khóc nức lên từng tiếng, từng tiếng một như muốn giải tỏa hết nỗi ức nghẹn cùng không cam lòng của mình ra. Cô khóc đến nỗi quá mệt mỏi mà ngất lịm đi.

Không biết qua bao lâu, cô chậm rãi mở mắt ra, ánh sáng chói chang ngoài cửa sổ làm mắt cô đau. Ngồi dậy, lấy tay dụi dụi vào mắt mình, sau đó bước vào phòng tắm. Nhìn cô gái ở trong gương, cô không thể nhận ra đó lại chính là mình, đôi mắt vì khóc quá nhiều mà sưng húp lên, gương mặt cũng có vẻ tiêu tụy quá. Cô cảm thấy dường như sức lực đang từ từ rời bỏ mình, không biết đã bao ngày cô không ăn cơm đúng bữa rồi. Trong hơn một tuần qua, kể từ khi biết mình không còn bao nhiêu thời gian, cô không thiết ăn uống, bởi vì cô biết, mình có ăn đều đặn, chăm sóc cơ thể tốt như thế nào thì kết quả vẫn là như vậy.

Với suy nghĩ đó mà hiện tại khi cô lấy lại tinh thần, nhìn đời tích cực hơn thì cơ thể đã là bộ dạng này rồi, người cũng ốm đi một vòng lớn. Lúc trước cô đau khổ tìm cách ăn kiêng một chút, cô lúc đó trông có vẻ hơi tròn, kèm theo bộ dạng trẻ con này, nếu đi bên anh, mọi người sẽ nghĩ rằng anh đang dụ dỗ trẻ vị thành niên thì hỏng mất. Cô cố gắng như thế nào cũng không ốm nổi, một lượng thịt cũng không mấy may mất đi. Thật không ngờ trong hoàn cảnh như thế này lại có thể thành công giảm béo đến như vậy. Nhìn gương mặt không có một lạng thịt trên mặt, cô nhận ra có lẽ mập một chút sẽ dễ nhìn hơn.

Đang suy nghĩ lan man thì bụng bỗng réo lên rất to, nó đang kháng nghị cô ngược đãi nó đấy. Lấy tay vuốt vuốt cái bụng xẹp lép, cô cười ngượng: “Đừng gấp, sẽ ăn no mà.”

Sau khi thay đổi một bộ trang phục nhẹ nhàng, thoải mái hơn, cô đi ra khỏi phòng, tìm chỗ lấp đầy bao tử trống rỗng không ngừng kháng nghị. Sau đó cô ở lại khách sạn ở bãi biển “Sơn Trầm” một ngày, sáng hôm sau liền trở về nhà. Cô quyết định trước khi rời khỏi cuộc đời này, cô muốn đến gặp cha mẹ một lần cuối, cô muốn được ở với họ một ngày trọn vẹn. Nếu được, cô rất muốn được cùng hai người đi đến bãi biển có đầy kỷ niệm vui hạnh phúc thời còn bé này.

Kính koong! Kính koong!

A Muội đứng bên ngoài cổng nhấn chuông cửa, một hồi sau mới có người bước ra.

“Là cô à? Đến đây có chuyện gì sao?” Cao Thanh nhìn cô khinh bỉ, ánh mắt không giấu chán ghét hỏi.

Cao Thanh là con gái riêng của người chồng mới của mẹ cô. Nhiều khi cô có cảm giác hình như mẹ của cô còn yêu thương cô con riêng của chồng hơn là đứa con gái ruột mà bà mang thai chín tháng mười ngày mới sinh ra là cô đây. Ở trước mặt hai người đó, con bé luôn sắm vai là cô em gái dễ thương dịu dàng, rất yêu mến người chị là cô đây, nhưng ở sau lưng bọn họ, em ấy liền biến thành một cô tiểu thư cao cao tại thượng, xem thường cô mọi lúc. Khi em ấy ở trước mặt mẹ cô thì luôn luôn tỏ ra yếu đuối, luôn bị ủy khuất thì mẹ cô sẽ ra sức an ủi, dỗ dành em ấy, còn cô thì luôn luôn làm sai mọi chuyện. Do đó với tính cách ngay thẳng như ruột ngựa của cô không tài nào có kiên nhẫn nhìn bọn họ đang diễn trò, cô dọn ra ngoài ở.

Nhưng lúc này cô cũng không muốn tranh cãi gì với em ấy cả, nên quý trọng người trước mắt không phải sao? Nếu là ngày thường cô nhất định sẽ náo loạn với con bé một trận, nhưng hiện tại thì không, dù sao con bé cũng sẽ là người chăm sóc ẹ của cô sau này, mà cô thì không có cơ hội đó.

“Thanh Thanh ngày càng dễ thương, có mẹ ở nhà không?” Nghĩ thông suốt, A Muội mỉm cười thật lòng nhìn con bé, giọng dịu dàng hỏi.

Cao Thanh hoảng sợ trợn mắt nhìn cô chị của mình, không gặp mấy tháng mà người chị này lại đang muốn diễn cái trò gì vậy, còn cười với cô nữa chứ, không uống lộn thuốc đó chứ? Nếu là bình thường, chị ta nhất định sẽ châm chọc vài lời, còn không thái độ sẽ vô cùng tức giận, không động tay động chân một chút với cô thì sẽ không xong chuyện. Lúc này cô mới có cơ hội tranh thủ hết tình cảm của mẹ dành cho cô nha, còn chị ta nhất định sẽ bị mẹ lạnh lùng giáo huấn ột trận. Nhưng cái tình huống gì đang diễn ra ở đây vậy?

“Cô. . . Cô đang muốn làm gì vậy?” Cao Thanh hoảng hốt hỏi lại, thái độ dè chừng khắp nơi.

“Đâu có, đâu có, chị chỉ muốn yêu thương em thật tốt thôi mà.” A Muội cười càng thêm rạng rỡ nhìn con bé. Tuy em ấy là con riêng của chồng, nhưng nó lại rất quý mến mẹ của cô, nhìn ở một góc độ nào đó thì gia đình mới của mẹ cô sống rất hạnh phúc cùng nhau, có ai nhìn vào sẽ nghi ngờ mẹ cô là mẹ kế của con bé sao?

“Thương cái gì chứ, cô muốn giở trò quỷ gì ra, tôi không sợ đâu. Mẹ là của tôi, không phải của cô, đừng mơ cướp mẹ từ tay tôi.” Cao Thanh mạnh mẽ tức giận nói, đánh chết cô cũng không thừa nhận mình đang lo sợ khi đối diện với gương mặt đang hiển rõ mấy chữ “thâm tình chị em” này của chị ta đấy.

A Muội nhìn lại cô em gái này đầy ngạc nhiên, hóa ra con bé là sợ cô cướp mất mẹ nên mới làm ra những chuyện như thế này sao? Nghe nói mẹ ruột của Cao Thanh mất đi khi sinh con bé ra, từ nhỏ con bé đã mất đi tình thương của người mẹ. Đến khi tám tuổi mới biết được tình thương của người mẹ là như thế nào, con bé sợ sẽ có người cướp đi phần tình cảm ấm áp cuối cùng nó mới tìm được ở trên người mẹ của cô. Đứa nhỏ ngốc, vì sao lại không muốn sống hòa bình với cô, nhất định muốn chiếm cứ mẹ về của riêng mình? Thật ra mẹ của cô cũng không thương cô như con bé đã tưởng, năm cô lên mười, mẹ đột nhiên thay đổi thái độ, không còn cưng chiều yêu thương cô như trước nữa. Cô cũng rất muốn biết lý do vì sao bà lại ghét mình đến thế? Nhưng nay đã không còn quan trọng nữa.

“Mẹ ở bên trong à?” A Muội dịu dàng nói, tay vuốt lên đầu nhỏ của con bé, sau đó bước vào trong nhà.

Nhưng có lẽ cô càng tỏ ra thân thiện thì cô em gái này lại càng hoảng sợ. Con bé nhìn cô đầy nghi hoặc, con bé nghi ngờ người đang đứng ở trước mặt rốt cuộc có phải là người chị luôn luôn đấu vô mồm với mình không? Sao hôm nay lại biến thành người khác thế này?

“Mẹ.” Cô bước vào nhà, nhìn thấy người phụ nữ đang ngồi trên ghế salon cao cấp uống trà chiều, trông bà thực rất nhàn nhã, toàn thân đều tỏa ra khí chất cao sang, không giống như người mẹ dịu dàng thân thiện trong ký ức của cô nữa rồi.

“Ừ, hôm nay sao lại đến đây? Lại gây ra chuyện lộn xộn gì sao, hay là thiếu tiền, muốn thêm?” Mẹ cô cũng không quay đầu lại nhìn cô lấy một lần, lạnh lùng hỏi.

Cô ước mong sao người mẹ luôn yêu thương cô của ngày xưa có thể quay trở lại, ước muốn đó có quá xa vời không? Cô thật sự không biết vì nguyên nhân gì mà bà lại ghét cô đến thế? Nếu ngày càng lớn lên, gương mặt của cô không có nét gì giống mẹ thì cô sẽ nghi ngờ mình không phải là con ruột của bà đấy. Nhưng nhìn đi, gương mặt này của cô không phải từ một khuôn của mẹ đúc ra sao, vì sao mẹ lại đột ngột thay đổi thái độ đến như vậy?

“Không có, nhớ mẹ nên đến thăm thôi. Mẹ vẫn khỏe chứ?” Cô giấu nỗi chua xót vào trong lòng, cố gắng tỏ ra bình tĩnh nhất, tự nhiên như thường ngày mà nói chuyện với bà. Cô rất tò mò, không biết sau khi cô chết đi, mẹ cô sẽ có một chút may mắn nào không, hay chỉ vẫn hững hờ như thế này?

“Thấy rõ rồi chứ, tôi vẫn khỏe mạnh. Nếu đã gặp mặt rồi, cô có thể trở về được rồi đấy. Thiếu tiền thì tôi sẽ gửi qua cho cô, còn mấy chuyện như nhớ thương muốn gặp mặt thì miễn đi.” Bà nhàn nhạt lên tiếng, lời nói phát ra, từng câu từng chữ như xát muối vào vết thương của cô vậy. Nếu người ngoài không biết, còn tưởng hai người không có bất cứ quan hệ nào đấy.

“Thấy rõ, mẹ vẫn khỏe mạnh, con đương nhiên sẽ vui mừng. Mẹ保重, con về.” A Muội nén nước mắt đang chực chờ muốn rơi xuống, cô xoay người đi ra khỏi phòng.

Nghe thấy tiếng đóng cửa phòng lại ở sau lưng, bà hơi kinh ngạc quay đầu lại nhìn cánh cửa phòng đang đóng chặt kia. Nếu như là bình thường, nó sẽ phát nháo lên hoặc dĩ sẽ trách móc bà mấy câu, sao hôm nay lại ngoan ngoãn ra về như vậy?

“Mẹ~” Cao Thanh đẩy cửa vào, nhanh nhẹn chạy đến gần bà, ngồi xuống.

“Nó về rồi?” Bà không giấu nổi tò mò hỏi cô.

“Vâng, về rồi.” Cao Thanh gật đầu nói, tuy là gương mặt đang tươi cười với bà nhưng ý cười không đến đuôi mắt, trong lòng của cô vẫn còn vương bận câu nói trước khi đi của chị ta.

“Nó có nói gì với con không?” Bà dịu dàng vuốt tóc cô, ánh mắt cưng chiều nhìn cô hỏi.

Cao Thanh hơi do dự muốn nói lại thôi, bà thấy thế thì càng thêm hiểu rõ, với tính cách của cô gái bà, bà biết rõ nó sẽ chẳng nói ra được lời hay ho gì với con bé cả. Nhắc đến chắc chắn Tiểu Thanh sẽ không thoải mái gì, bà từ bỏ ý định muốn hỏi đến vấn đề này: “Hôm nay ở trường mọi việc đều tốt chứ? Nếu thành tích cuối năm của con đạt được loại giỏi nhất khối, ba mẹ nhất định sẽ cho con một phần quà rất là bất ngờ, thế nào, chịu không?”

“Mẹ yên tâm, con nhất định sẽ không làm cho ba mẹ phải thất vọng đâu.” Cao Thanh gật đầu, tự tin nói.

Bà nghe thấy khẩu khí đầy chắc chắn của cô, ý cười tràn ra đầy mặt, bà ôn nhu nói: “Nào, mẹ mới vừa làm phần bánh kem dâu mà con thích nhất đấy. Mau ăn đi, nếm xem có thích không?”

Cao Thanh nhìn bà hơi do dự, lần nữa muốn nói lại thôi, nhận lấy phần bánh bà đưa tới, cắn cắn môi: “Mẹ sau này tất cả phải trông cậy vào em, chăm sóc mẹ cho tốt, thay cả phần của chị.”

“Hả? Con nói gì vậy?” Bà kinh ngạc nhìn cô, không hiểu lời của cô đang nói có ý tứ gì.

“Chị ấy nói như thế với con đấy.” Cao Thanh buồn bực nói, cô cũng không biết hôm nay chị ta uống nhầm thuốc gì nữa, khi không lại nói mấy lời buồn nôn đó. Mẹ, đương nhiên cô sẽ lo rồi, không cần chị ta nói. Sau đó Cao Thanh sắp lại gần bà, nói: “Mẹ, mẹ có thấy hôm nay chị ấy có gì là lạ không?”

Bà có vẻ hơi trầm ngâm, một lát sau lại tỏ ra hơi mất hứng nói với cô: “Mặc kệ nó đi, chắc đang muốn vùi vĩnh gì đó đây mà.”

Cao Thanh nghe bà nói thế cũng thấy có lý, bình thường chiêu nào mà chị ta không giở ra, suốt ngày cứ gây loạn khắp nơi, thật không biết chị ta đang nghĩ gì nữa.

Nhìn Cao Thanh gật gù đầu, sau đó chuyên tâm thưởng thức phần bánh mà bà tự tay làm cho cô, trong lòng bà liền mềm mại. Đứa nhỏ đáng thương, ngay từ khi còn nhỏ đã phải mất mẹ, không biết tình thương của mẹ là gì. Bà nhất định sẽ yêu thương nó thật tốt, còn đứa kia. . . . Hôm nay quả thật nó có chuyện gì đó rất lạ.

6. Chương 6

“Ba”, một cái tát thật mạnh giáng xuống.

Chu Chánh Hào nhìn bàn tay đỏ ửng đang run lên của mình, ánh mắt không dám tin nhìn về phía cô gái đang đứng ở trước mặt ông, bên má trái của cô chạm rãnh in lên dấu bàn tay đỏ ửng trên đó, khóe miệng của cô còn vương một tia máu, đủ để biết lực ra tay của ông có bao nhiêu hung ác.

“Tiểu Muội, cha. . . .” Ông ngập ngừng nói, ông thật không muốn đánh con gái của mình đâu, nhưng mà, nhưng mà. . . .

“Đánh cũng đã đánh rồi, cần gì giả danh giả nghĩa làm chi với thứ trộm cắp như nó. Tôi đã thấy lạ vì sao nó lại giả chứng muốn đến nhà mình rồi mà, nói gì mà nhớ ông chứ? Tôi khinh, chưa chi mới ở có một buổi thôi đã nổi lên tâm địa xấu xa trộm cắp tiền của cha mình rồi. Ông thấy chưa, con gái ruột của ông đó, nó không thương ông còn đi trộm tiền của ông, chỉ có mẹ con tôi mới là thật lòng với ông thôi. Mở mắt mà nhìn cho kỹ đi. . . .” Bà Huệ còn muốn nói gì nữa nhưng đã bị ông Chu ngăn cản lại.

“Bà có thôi đi không?” Ông Chu quát lên, bà Huệ nghe thế liền bĩu môi, quay mặt đi chỗ khác. Còn Chu Tấn, đứa con trai riêng của bà với người chồng trước thì ngồi cạnh bên bà, tay vỗ vỗ lấy mu bàn tay của bà muốn bà an tĩnh lại. Khóe môi của nó hơi nhếch lên, liếc mắt nhìn chị gái kia đầy châm biếm. Muốn về đây tranh tài sản với cậu sao, không có cửa đâu.

Ông Chu quay sang nhìn đứa con gái đã từng là bảo bối trong tay của mình, từ khi nào nó lại thay đổi thành một người như vậy, ăn chơi quậy phá, ngỗ ngược với mọi người, nay còn sinh ra tính tham lam trộm cắp nữa?

“Tiểu Muội, con nếu cần tiền có thể nói với cha một tiếng, vì sao lại phải trộm tiền như thế? Đã thế con còn không nhận lỗi, còn ngỗ ngáo với dì con nữa, con thay đổi thật rồi, không ai dạy con phải kính trên nhường dưới sao? Mau xin lỗi dì và em của con đi.” Ông Chu thất vọng nhìn cô, lời lẽ cứng rắn lại lộ ra bi thương nhàn nhạt.

Cô nhếch môi cười chua sót nhìn ông, trong mắt không giấu nổi nỗi thất vọng, và đau đớn. Ông thả tin vào những lời họ nói mà không tin vào cô, cô thay đổi hay là ông thay đổi?

Nhớ lại chuyện xảy ra cách đây nửa tiếng.

Sau khi từ chỗ mẹ ra về, cô một đường đi thẳng đến nhà cha của mình. Trong trí nhớ, ông là người yêu thương cô nhất, không phải sao? Ông tuy ít nói, lại không giỏi biểu đạt tình cảm, nhưng khi nhìn thấy trong mắt ông lóe lên một tia sáng nho nhỏ khi trông thấy cô đứng ở trước cửa nhà ông, thì cô có cảm giác thật ấm áp, ít ra cũng còn có một người còn nhớ đến cô.

Hai cha con hiếm khi ngồi lại với nhau, tuy trò chuyện câu được câu mất, không khí giữa hai người cũng có chút hơi lúng túng, nhưng tổng hội cũng an ổn sống với nhau nửa tiếng. Lúc ăn cơm, dì giúp việc cũng nói ông hôm nay đặc biệt ăn nhiều hơn thường ngày, đó không phải chứng tỏ tâm tình ông rất tốt sao? Nhưng sau khi uống trà chiều với ông ở ngoài sân, cô muốn đi vào toilet để rửa mặt, khi đi ngang qua phòng khách, nhìn thấy Chu Tấn đang cầm túi xách của cô lên. Cô khó hiểu đi đến gần hỏi nó đang làm gì? Thì không ngờ nhìn thấy nó đang đặt vào trong túi của cô một xấp tiền mệnh giá lớn. Cô chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra thì tay đã bị mẹ kẻ nắm lấy, rồi cả người bị một lực mạnh kéo ra xa, mất thăng bằng mà cô té xuống sàn nhà.

Đau đớn ở cánh tay chưa kịp truyền đi lên não bộ thì tóc đã bị ai đó túm lấy kéo ra sau, sau đó đầu bị nhấn mạnh xuống. Cô vội vàng ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Chu Tấn đang dí sát gương mặt của nó đến gần cô, tay nó giơ lên cao. Cô cảm thấy đau đớn cùng cảm giác khó chịu ở trong người, cầm chặt lấy tay phải của nó đang muốn giáng xuống mặt cô.

Sau đó “ba” một tiếng, một bạt tai khá lớn tiếng vang lên. Cô kinh ngạc nhìn hai người ở trước mặt, mẹ kẻ lại là người giáng bạt tai đó, nhưng cô không phải là người lãnh nó mà là Chu Tấn. Đúng vậy, chính là Chu Tấn, đứa con trai cưng mà bà coi như bảo bối lại bị bà đánh ngã ngồi bên cạnh. Đánh chết cô cũng không tin là bà vì bảo vệ cô mà đánh nó.

Đầu đau đớn giúp cô tỉnh táo hơn nhiều, cô còn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra thì chính là đồ ngốc.

“Chuyện này là như thế nào?” Ông Chu nghe thấy động tĩnh ở bên trong nhà, tò mò nên đi vào, lại nhìn thấy một màn khó nhìn ở trước mắt. Chu Tấn thì ngã ngồi dưới nền nhà, tay lại bị chị nó cầm chặt, trên gò má bên phải lại sưng đỏ, in rõ dấu tay, còn có vết xước đang rỉ máu. Nhìn thôi cũng đủ biết chị nó đang làm trò hay ho gì rồi.

Bà Huệ nhìn thấy chồng đi vào, vội vàng nước mắt lưng tròng nhào vào lòng của ông, nỉ non khóc: “Ông xem đi, xem đứa con gái bảo bối của ông đi. Ông biết hôm nay nó đến đây là vì chuyện gì không, là tiền của ông đó. Nó còn hành hung với A Tấn nữa chứ, ô ô ô. . .” Nói đến đây, bà Huệ vừa tức giận vừa đau lòng khóc thét lên.

“Chuyện gì? Bà nói rõ xem nào?” Ông Chu nhíu mày nhìn bà, rồi nhìn hai đứa con của mình dò xét.

“Còn chuyện gì nữa, con gái bảo bối của ông lợi dụng không ai để ý lên vào phòng trộm tiền của ông, đang bỏ vào túi xách thì bị A Tấn phát hiện, thế là nó đánh A Tấn như thế đấy, ông không thấy sao?” Dứt lời, bà lại ô ô khóc lớn.

A Muội nhẹn đau đứng lên, muốn đi giải thích với ông: “Cha đừng tin bà ta, con không có, con làm sao biết cha để tiền chỗ nào mà lấy chứ. . .”

“Không lấy? Đây, ông xem đi, cái này là gì, giấy vụn sao?” Bà nào để cho cô có cơ hội nói, vội vàng cầm lấy túi xách cô lên, đổ hết những gì có trong đó xuống nền nhà, một xấp tiền cũng theo đó rơi ra, bà khom người xuống cầm lên, đưa đến trước mặt ông. Ông Chu nhận lấy xấp tiền mà vợ đưa đến, sau đó không dám tin mà ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào A Muội.

“Rõ ràng tôi chính mắt nhìn thấy Chu Tấn đem xấp tiền kia để vào túi xách của tôi. Dì đừng ngậm máu phun người, chuyện này còn không phải do hai người bày mưu tính kế sao?” Cô tức giận quát lên, nhìn mẹ kế đầy căm hận.

“Cô. . . Ô ô ô, ông xem đi, nó đánh A Tấn như thế, chính mắt ông nhìn thấy rồi đó. Thế mà bây giờ nó còn mắng tôi thành ra dạng như thế này. Số tôi khổ quá mà, ô ô ô.” Bà Huệ tức giận đến nghẹn đỏ mặt, vội vàng bịt mặt khóc lớn.

“Im hết đi.” Ông Chu nhúc nhúc nhìn một màn náo loạn đang diễn ra ở đây, một bên là người bên gối, một bên là con gái ruột thịt, xử đúng bên nào cũng sẽ khiến ông đau lòng.

“Cha. . . chị hai đánh con, đau.” Chu Tấn thấy ông dao động vội vàng ngồi dậy chạy đến bên ông, nắm lấy cổ áo của ông mà lắc lắc.

Ông nhìn cậu con trai mới mười tuổi đang ôm một bên má sưng đỏ mà đau lòng. Tuy người bên ngoài chỉ biết cậu là con riêng của vợ mình, nhưng chỉ có ông mới biết, nó mới chính là con trai của mình với Gia Huệ, chứ không phải của bà với Chu Trấn kia. Nhưng làm sao có thể chân chính nhận nó đây, đối với nó ông còn có một phần áy náy không thể cho nó danh phận chỉ có thể là “con riêng của vợ hai” mà thôi. Nhìn đôi mắt ngập nước vô tội của con, ông làm sao tin nó lại có thể làm ra mấy chuyện mà Tiểu Muội nói chứ?

“Tiểu Muội, con khiến cha thật thất vọng. Hôm nay con trở về đây thăm ta, ta thật rất vui, nhưng không ngờ. . . con lại. . . con lại. . . Thường ngày con gây chuyện khắp nơi, ta cũng không nói gì, vậy mà, vậy mà. . . Nó là em của con, sao con có thể đánh nó ra thế kia?” Ông Chu nghiêm nghị nhìn cô nói, không giấu nổi sự thất vọng của ông dành cho cô.

“Cha? Cha thà tin hai người đó mà không tin con sao?” Ông nói thế khác nào đã nhận định cô trộm tiền, còn vô lý đánh người. Đây là cha không cho cô cơ hội để biện minh sự trong sạch của mình liền đã phán án tử hình rồi sao? Vậy trong mắt cha, cô là dạng người gì đây?

“Chuyện bày ra trước mặt, ta không muốn tin cũng phải tin. Con mau xin lỗi dì và em con đi, ta sẽ xem như không có chuyện gì xảy ra.” Ông Chu phiền chán nói, tay day day hai bên huyệt thái dương.

“Con không sai, không cần phải đi xin lỗi dạng người “treo đầu dê bán thịt chó” đó.” A Muội tức giận nói. Cô không phục khi ông lúc nào cũng như thế khi đứng trước sự lựa chọn giữa cô và hai mẹ con bà ta. Trước mặt ông hai người đó luôn ra vẻ rất quan tâm cô, nghĩ cho cô, nhưng sau lưng lại làm ra những chuyện mà một người lớn không nên làm, ném đá giấu tay, cô khinh thường loại người này.

Sau đó thì sao? Đúng rồi, cha cô đã tát cho cô một bạt tai đáng nhớ. Từ nhỏ đến lớn ông chưa từng đánh cô, nói nặng cũng không có, vậy mà vì hai người kia ông đã từng mắng cô, nay lại đánh cô. Hai người đó là gia đình nhỏ của ông, còn cô chỉ là kẻ thừa không nên xuất hiện để phá phong cảnh này. Mẹ không cần cô, cha cũng không cần cô, bọn họ cũng chẳng buồn quan tâm vì sao cô từ một cô bé ngoan, nhút nhát lại trở nên quậy phá, gây chuyện khắp nơi. Cô như thế không phải là vì sợ bọn họ mãi vui trong hạnh phúc bên người mới mà quên đi một người như cô đã từng tồn tại trong cuộc đời của họ sao?

“Nếu đã không thể cho con một gia đình hạnh phúc, hà tất gì hai người lại đến với nhau? Đã không muốn ràng buộc với nhau, hà tất gì lại sinh con ra?” A Muội thần thờ nói, trong giọng nói nhàn nhạt bi thương và chất vấn. Nếu hai người đã đến với nhau, làm vợ làm chồng rồi, vậy thì tại sao còn đi ngoại tình nếm của tươi ngon, để rồi sau đó chính tay của mình phá vỡ đi hạnh phúc mà mình đã ra sức xây dựng lên?

“Con nói gì? Còn đứng đó làm gì, mau xin lỗi dì và em trai của con đi.” Ông Chu giả vờ nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của cô, trong lòng chột dạ, nhưng cô đã khiêu khích uy quyền của một người cha trong ông rồi. Cũng trách ông quá nuông chiều cô cho nên cô mới ngang ngược không nói lý như thế.

“Cha nhớ khi đó mình nhìn thấy con đang nắm chặt tay nào của Chu Tấn không?” Cô không hề có ý muốn làm theo lời ông nói, lại quay sang nhìn thẳng vào mắt ông hỏi một câu như thế. Trong vòng một ngày cô lần lượt đi gặp hai người thân nhất của mình, mang trong lòng hy vọng sẽ được cha mẹ yêu thương dù rằng rất ít ỏi, nhưng có lẽ cô không xứng để nhận nó.

“Con hỏi chuyện đó làm gì?” Ông Chu khó hiểu nhìn cô. Nghe cô nói thế, ông cũng thử nhớ lại, hình như là tay phải của A Tấn thì phải?

“VẬY, bên má bị tát sưng của nó là bên nào? Chà, còn bị móng tay cào xước nữa chứ.” Cô nhếch môi cười chua xót cho bản thân mình.

Ông Chu nghe thế vội quay đầu lại nhìn lại gương mặt của Chu Tấn. Bên bị sưng là má phải, dấu tay in trên đó cũng là bàn tay phải đánh xuống, nhưng lúc đó, tay phải của Tiểu Muội đang cầm chặt tay phải của A Tấn thì làm sao có thể đánh nó thành như vậy?

Bắt gặp ánh mắt dò xét của ông Chu, bà Huệ chột dạ, theo bản năng giấu tay phải của mình đi. Nhưng hành động nhỏ này của bà làm sao qua mắt được ông? Khi nãy uống trà chiều, chính tay Tiểu Muội pha trà cho ông, ông cũng nhìn rõ ràng móng tay của nó được cắt rất gọn gàng. Mà tay của người phụ nữ bên gối mình làm sao lại không biết nó như thế nào chứ?

“Bà. . . hai mẹ con bà. . .” Ông Chu tức giận đỏ bừng cả mặt, không biết nên nói hai người đó ra sao, càng khiến ông không có mặt mũi để nhìn lại là đứa con gái gầy yếu ở sau lưng mình kia.

Nghe thấy tiếng cửa bị đóng lại, ông vội vàng xoay người nhìn lại, nhìn thấy bóng lưng mảnh mai gầy yếu của con gái dần đi khuất khỏi tầm mắt mình. Ông chạy vọt ra ngoài muốn gọi cô lại nhưng ông còn mặt mũi nào nhìn cô đây?

Oán hận sao? Đường nhiên sẽ có, nhìn mẹ lạnh nhạt nói ra những lời lạnh tâm như thế, lòng của cô sao không tổn thương, sao không chua xót cho được. Nhưng dù sao bà cũng là mẹ ruột của cô. Bà không thương cô nhưng trong lòng cô thương bà là được rồi. Nhìn cha che chở cho gia đình nhỏ của ông như thế, cô sao không thấy ganh tỵ và không cam lòng đây. Đã từng, vòng tay vững chắc ấy đã từng vì cô mà che mưa che gió, nhưng bây giờ, nó không đủ để che cho cô nữa rồi.

A Cánh, em thật đơn độc, em đã từng hy vọng có được một chút tình cảm yêu thương của cha mẹ. Em từng cho rằng, em thành ra như thế này rồi, bọn họ phải có trách nhiệm với em. Bọn họ nợ em, bọn họ phải cố lấy lòng em, bọn họ phải cầu xin em tha thứ. Một khi em nói ra tình trạng bệnh của mình, làm cha làm mẹ, dù lạnh nhạt cách mấy ít nhất bọn họ cũng sẽ có những biểu hiện muốn bù đắp cho em. Nhưng em sai rồi, em sai rồi, bọn họ vốn không cần em, không quan tâm đến em thì em có ra sao thì đối với họ có là gì đâu. Còn anh, anh đã bị em đẩy đi thật xa, thật xa rồi. Giờ đây chỉ còn lại một mình em mà thôi. Em rất rất sợ cảm giác lẻ loi này, anh biết không?

A Muội ngơ ngẩn đi dọc theo vỉa hè, ngẩng đầu lên nhìn bóng cây rợp mát được trồng dọc theo đường đi. Bầu trời trong xanh bị tán cây che đi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy màu xanh của nó, ánh nắng nung theo kẽ lá chiếu xuống. Trên cành cây mát mẻ là nơi lý tưởng cho chim chóc dừng lại đôi cánh tự do để nghỉ ngơi. Tiếng lá cây xào xạc theo mỗi lần có gió thổi qua, tiếng riu rít của tiếng chim hót, tiếng ồn ào của xe cộ. . . . Đường như sự sống không hề dừng lại, chỉ có lòng và con người của cô phải dừng lại thôi.

Cô muốn nhìn cho thật rõ, nhớ thật kỹ bầu trời trong xanh trên cao, ánh nắng ấm áp phủ trên người cô là như thế nào, để mai này sẽ không còn cơ hội để hưởng thụ được nữa. Đứng trên dòng người vội vã, chỉ có mình em là phải dừng lại thôi, liệu em có thể có được hạnh phúc ở kiếp sau không?

7. Chương 7

“Anh có thể dừng lại và nhìn em dù chỉ một lần được không?”

Tiểu Cánh giật mình mở mắt ra nhìn quanh, nhưng không thấy bóng ai ở trong phòng. Kể từ đêm ở trên bãi biển kia đến nay cũng đã một tuần rồi, bên tai anh luôn vang lên giọng nói của cô hỏi anh ngày đó, cái ngày mà trước khi cô chơi trò chơi mất tích đã hỏi anh.

Sau khi cô hỏi anh có thể dịu dàng nhìn cô một lần được không, anh trả lời “Mười năm sau chẳng?”, rồi lạnh nhạt quay đi làm công việc của mình. Cô ở phía sau gào lên: “Anh có thể dừng bước lại vì em không? Một lần thôi, nếu anh không quay lại, lần này em thật sự sẽ buông tay đấy.”

Anh không trả lời, cũng không dừng lại bước chân đang đi. Đây không phải lần đầu cô hỏi mấy câu như thế, mặc anh đối xử như thế nào thì ngày hôm sau cô cũng sẽ xuất hiện trước mặt anh cười hì hì. Nhưng kể từ hôm đó rồi đến cuộc nói chuyện ở biển “Sơn Trầm”, cô thật sự không xuất hiện ở trước mặt anh nữa. Cô thật sự nói được làm được, cô thật sự buông tay rồi, mặc cho anh lúc đó đã dừng lại vì cô. Vì sao vậy, Chu A Muội?

Có phải cô bất mãn hay tức giận vì lúc trước anh đã đối xử không tốt với cô không? Bọn Tiểu Đào cũng thường hay nói anh thật lạnh lùng và có thái độ không tốt với cô, nếu bọn chúng là cô thì đã tức giận bỏ đi rồi chứ ở đâu dây dưa ngần ấy thời gian với anh. Đúng vậy, nhất định là thế rồi. Nhưng hôm đó anh lỡ nói một câu như vậy rồi, nếu đến gặp lại cô không phải là rất mất mặt sao? Nhưng nếu so sánh với việc mất mặt và mất ngủ vì luôn bị giọng nói của cô làm phiền thì cái nào thiệt hơn? Đương nhiên là cái sau.

Nghĩ thông suốt, anh vội vàng nhảy xuống giường, mặc lại quần áo rồi vớ lấy chìa khóa xe chạy về xuống lầu, chắc cô vẫn còn ở bãi biển đó chứ hay đã về nhà rồi? Trước hết cứ chạy đến chỗ cô ở vậy.

Nhưng mới vừa chạy xuống lầu thì anh bị mẹ già đón đầu ở cửa rồi. Mẹ Triệu nhìn con trai của mình mà nghiến cứa trước sau, trên dưới. Bà vẫn rất tò mò con trai của bà dạo này bị gì lại hay mất hồn, cứ nhốt mình trong phòng, hôm qua nó ra ngoài đến khuya mới về, nhưng lại vác bộ dạng chật vật say bí tỉ trở về thật dọa cho hai ông bà già của nó sợ ngây người. Từ khi nó hiểu chuyện đến nay bà chưa bao giờ nhìn thấy qua bộ dạng như thế của nó đêm qua, kể cả khi trước một tuần tổ chức đám cưới của nó, con gái nhà họ Phương bỏ nó chạy theo người khác, nó cũng rất dừng dừng, một giọt rượu cũng không đụng đến, vẫn bình thản đi làm như thường lệ.

Chuyện đó đến nay cũng đã bốn năm, bốn năm nay vợ chồng bà vẫn luôn áy náy với nó. Hôn sự kia là do ông bà nhất quyết ép buộc nó phải lấy đứa con gái không biết xấu hổ kia về làm dâu nhà họ Triệu. Vốn hai nhà Triệu – Phương là thế giao từ đời cụ cố, quan hệ như ruột thịt, nhìn thấy Phương Thúy, đứa con gái luôn đoan trang hiếu lòng người này ông bà rất hài lòng. Nhìn ra con bé có ý với A Cánh nhà mình, ông bà liền định hôn sự này xuống. Ban đầu nói gì A Cánh cũng không chịu, cũng vì chuyện này mà cha con hai người không nhìn mặt một thời gian, cuối cùng A Cánh cũng phải xuống nước vì ông già chơi trò hiểm, giả bệnh nặng mà ép duyên con. Nói ra thì A Cánh cũng không phải là không thích con bé Phương Thúy kia, còn có vẻ để ý nữa là khác, nhưng hai đứa nó lớn lên cùng nhau, ở chuồng tắm mưa với nhau đến lớn, nay dùng một cái bảo nó lấy con bé, đương nhiên nó không tiếp thu nổi rồi, nổi loạn cũng là điều bình thường, nhưng hai ông bà thực muốn ẵm cháu lắm rồi, nó cũng đã hai năm tuổi chứ còn nhỏ nhoi gì? Để nó từ từ nhận ra tình yêu của mình chắc có nước hai ông bà già này xuống lỗ hết rồi, cho nên bọn họ mới đốt cháy giai đoạn cho hai đứa, cứ nghĩ lấy nhau rồi từ từ nhận ra tình cảm cũng không muộn.

Nói thật ra bà cũng không hiểu con bé Phương Thúy kia nghĩ gì, lúc A Cánh nhà bà nhất quyết không lấy nó thì nó quần lầy thằng bé không rời, còn ra sức lầy lòng thằng bé, thẳng đến khi thằng bé nhận ra tình cảm của mình thì con bé đó phải mộng bỏ chạy với thằng đàn ông khác, khiến cho thằng bé chịu một đả kích không nhỏ. Đùng thấy sau khi con nhỏ đáng ghét đó đào hôn xong, A Cánh nhà bà vẫn như thường ngày, đến giờ ăn thì ăn, đến giờ đi làm thì đi làm, đến giờ ngủ thì đi ngủ, không tức giận không oán trách ai, không làm ra bất cứ hành động quái gở nào, nhưng thật ra nó cũng đang bị thương rất nặng. Cứ nhìn trong suốt bốn năm nay mà xem, bên cạnh nó có một bóng hồng nào không, kiếm gái để chơi đùa cũng lười đi nữa là. Ông bà bây giờ nào dám ép nó đi tìm bạn gái, có một thằng cu độc đinh, duyên đầu ép đến hư như vậy còn mặt mũi nào đi ép lần nữa sao? Nhưng không ép nó thì nó càng bỏ mặt không quan tâm đến, không biết đến bao giờ mới ẵm cháu như người ta, thật khổ không thể tả.

Ấy vậy mà hôm qua nó say như chết trở về hù hai ông bà già một trận ra trò, suy đi nghĩ lại chỉ có một khả năng là có thể xảy ra mà thôi, thằng cu bây giờ đang thất tình nên tìm rượu giải sầu, điều đó có nghĩa hai ông bà vẫn còn cơ hội ẵm cháu, điều quan trọng là mẹ đứa nhỏ là ai, bọn họ rất muốn biết là người tài giỏi phương nào đã thu phục được tâm của nó khiến cho nó có bộ dáng khùng khiếp như đêm hôm qua, vừa khóc vừa hét suốt cả một đêm khiến cho hai người già mất ngủ cả một đêm theo nó?

Bà suốt ruột cả một đêm muốn đến gặp nó hỏi chuyện nhưng ông già cứ cảm rằm không cho, cực khổ lắm mới đợi đến sáng, bà bất chấp mang đôi mắt gấu mèo cũng phải đợi nó để hỏi mọi chuyện. Nhưng chờ mãi nó có tỉnh táo đâu để cho bà hỏi chuyện? Cuối cùng cũng đợi được nó tỉnh, vậy mà nó lại muốn đi ra ngoài, không được, không hỏi rõ ràng bà sẽ không ngủ ngon được. Hôm nay phải hỏi cho ra ngô ra khoai mới được.

“A Cánh à, con định chừng nào thì mới ẹ bồng cháu hả?” Mẹ Triệu cầm chặt lấy tay của con trai, mặt tươi cười niềm nở dò hỏi.

“Mẹ à, muốn có cháu cũng phải có mẹ của đứa nhỏ chứ? Bây giờ con rất gấp, để sau hẳn nói nha mẹ.” A Cánh gấp muốn bồng mong rồi mà mẹ cứ giữ lấy không cho đi thật muốn gấp chết anh rồi.

“Vậy con mau mau tìm mẹ đứa nhỏ về đi, được không?” Mẹ Triệu nắm lấy sơ hở trong lời nói của con trai liền vui cười đề nghị. Nhóc à muốn đi sao, đâu có dễ như vậy, hiếm khi mới chịu nói chuyện như thế với mẹ mà, mẹ già của con bây giờ không nắm lấy thì chờ đến khi nào đây? Mẹ Triệu lại ra sức giữ chặt lấy tay của anh lôi lại, cười nói: “Mẹ đợi thật rất chán rồi, bây giờ không đợi được nữa, ai cũng được, miễn con thích, hai ông bà già bọn ta đều chấp nhận hết. Vậy mau dẫn mẹ của đứa nhỏ về đi nha, nha, nha con trai?”

“Để sau đi mẹ, con thật rất gấp rồi.” A Cánh nóng nảy gỡ tay của mẹ già ra, thoáng một cái chạy ra khỏi cửa.

“Táo bón hay sao mà gấp thế, nói chuyện với mẹ một tý cũng không có kiên nhẫn nữa.” Mẹ Triệu oán trách bĩu môi lầm bầm phát tiết, như lại nhớ đến chuyện gì, bà vội chạy ra mở cửa, nhìn thấy con trai lái xe chạy nhanh ra khỏi cổng, bà ở sau gọi với lên, mặc kệ nó có nghe hay không bà vẫn nói: “Nhớ mang mẹ của đứa nhỏ về đây!”

Rất may biệt thự của Triệu gia ở ngoại ô thành phố, khuôn viên cũng rất rộng, quan trọng là không có nhà hàng xóm nào kề bên cho nên hình tượng Triệu phu nhân trang nhã lịch thiệp trong mắt công chúng mới không bị đánh mất. Nhưng với thanh âm vang dội kinh người vừa rồi của bà cũng đã thành công hù dọa một đám người làm ở Triệu gia rồi.

“Cô ấy vẫn chưa trở lại sao?” A Cánh nhìn bác gái chủ nhà hỏi. Anh đi đã đến đây nhưng không thấy cô, đoán rằng cô chắc vẫn còn ở chỗ bãi biển kia chưa về nhà, nhưng bác gái chủ nhà lại nói cô đã về nhà được hai hôm rồi, sáng nay mới đi ra ngoài nhưng chưa có về. Anh lại lái xe chạy quanh thêm mấy vòng nhìn xem có gặp cô không như không thấy. Anh đến nhà cô trước buổi trưa, bây giờ đã gần xế chiều anh quay trở lại mà cô cũng vẫn chưa về, thật ra cô đi đâu chứ?

“Còn chưa về.” Bác gái chủ nhà cũng không rõ cô đi đâu.

“Bác biết cô ấy đi đâu không?” A Cánh không nhịn được hỏi.

“Không rõ nữa, nhưng nhìn thần sắc của nó dường như rất vui, tuy sắc mặt nhợt nhạt nhưng vẫn nhìn ra nó đang vui vẻ. Haiz, mà dạo này trông con bé gầy lắm cơ, không biết có chuyện gì đang xảy ra với nó nữa.” Bác gái chủ nhà thở dài, lắc đầu nói.

Gầy đi sao? Cô ấy không phải bị bệnh chứ, một người tròn tròn như cô ấy mà người ngoài nhìn vào nói gầy chắc chắn là có chuyện rồi. Rốt cuộc cô đang giấu giếm chuyện gì mà anh lại không biết đây?

“Vậy bác có thể mở cửa để cháu vào ngồi chờ cô ấy được không?”

“Muốn chờ A Muội sao? Cũng được.” Bác gái chủ nhà nói xong liền xoay người vào trong lấy chìa khóa, trên đường đi lên lầu ba cũng không quên nói chuyện với anh: “A Cánh này, không phải bác nói con nha, A Muội nó hiền lành lại dễ thương, là một cô gái tốt đấy, con đừng bỏ qua nó, sau hối hận không kịp. Dạo này hai đứa giận nhau đúng không, cho nên A Muội mới tránh cháu như thế đấy. Làm cảnh sát như cháu, bận nhiều việc chắc không có thời gian cho con bé nên nó dỗi chứ gì. Con bé này cũng thiệt là. . . . Người trẻ tuổi thật là rắc rối, như bác ngày xưa, ông nhà. . . .”

Cuối cùng cũng thoát khỏi kiếp đứng nghe kể chuyện thời trẻ của bác gái chủ nhà. Anh đứng là chưa hề đặt chân đến nhà cô bao giờ, nhưng từ lúc cô chơi trò mất tích thì dường như anh là khách quen của bà chủ nhà rồi. Lúc đó anh mới phát hiện ra, thì ra mình lại nổi tiếng đến như thế, cả nhà bà ai cũng biết anh là “bạn trai” của cô. Theo như bà nói, A Muội thường xuyên nhắc đến anh với nhà của bà ấy. Bác chủ nhà thấy cô một thân một mình không lui tới với ai, tính tình cũng tốt, bà thương nên hay rủ cô đến nhà chơi, theo thời gian cũng thân thiết hơn, đương nhiên giữa một đám phụ nữ ngồi lại với nhau, đề tài nào mà không nói ra, chuyện cô theo đuổi anh cũng là đề tài mà bà quan tâm nhất đấy, biết anh cũng không lạ.

Nhìn căn phòng của cô đang ở, tuy khá nhỏ nhưng rất ấm cúng, đồ đạc tuy không nhiều nhưng rất thực dụng. Anh ngồi trên ghế salon, mở tivi đợi cô về. Nhưng chưa đến mười phút lại phát chán, đứng lên muốn đến tủ lạnh tìm chút đồ uống, lúc đi ngang qua bàn, ông quần vướng vào mấy cuốn sách làm chúng rơi xuống. Anh cúi xuống nhặt chúng lên, lại phát hiện ở giữa một cuốn tạp chí có kẹp một bao bì lạ, nhìn màu hình như là giấy đựng giấy tờ của bệnh viện. Vốn anh cũng không muốn để ý nhiều, nhưng khi cầm tất cả lên lại vô tình rơi ra một tờ giấy. Anh phiền chán lại nhặt nó lên, lại phát hiện tờ giấy này đặc biệt bị lem, giống như bị nước làm lem vậy.

Miệng khẽ cười, cũng đang rảnh rồi, anh đưa mắt đọc nội dung bên trong nhưng chưa đến một phút, nụ cười kia không thể giữ lâu được nữa. Anh kinh hoàng nhìn thật kỹ kết luận ở cuối tờ giấy: Ung thư phổi thời kỳ bốn. Ai bị ung thư phổi thời kỳ cuối chứ, không thể nào là cô ấy được, người khỏe mạnh như cô ấy sao có thể, sao có thể. . . . Nhưng ba chữ đề tên bệnh nhân “Chu A Muội” rõ ràng như thế, anh làm sao có thể tự lừa gạt mình đây? Nhìn thời gian khám bệnh là cách đây hơn hai tuần, là cái ngày cô mất tích, vậy mà anh lại cho cô là đang chơi trò mất tích với mình.

“Đáng chết?” Anh tức giận muốn đâm chính mình một cái.

Những điều này đã giải thích vì sao cô ấy lại lạ như thế, rõ ràng đêm đó, trong mắt cô khi nhìn thấy anh có vui mừng, lại mang theo nhàn nhạt bị thương. Rõ ràng nghe đến anh đồng ý làm bạn trai cô, trong mắt của cô đã thể hiện sự vui mừng nhưng lại nói lời đau đớn cự tuyệt anh. Anh quả thật không hiểu, người con gái theo đuổi anh điên cuồng suốt một năm, nay đã đạt được như ý nguyện, rõ ràng có cao hứng nhưng lại mang theo nét bị thương, lại cố tình kiên quyết đẩy anh đi xa. Anh không hiểu vì nguyên nhân gì cô lại có thể thay đổi thành một người khác như vậy, thì ra là do kết quả xét nghiệm này.

Anh im lặng, cố gắng giữ bình tĩnh để tiêu hóa vấn đề này. Không lâu sau anh lấy điện thoại ra, tay nhấn nhanh một dãy số. Điện thoại bên kia vừa thông, anh liền mở miệng hỏi đối phương.

“Chị Phương, bệnh nhân bị ung thư phổi vào thời kỳ bốn có cách nào chữa trị không?” Anh lo lắng hỏi, mang theo một chút chờ mong, nhưng đã đến thời kỳ bốn của ung thư liệu sẽ có kỳ tích không?

“ . . . ”

“Sao? Không có cách chữa trị? Không thể nào. . . . Nếu sử dụng hóa trị thì sao?” Anh như rơi xuống hầm băng khi nghe đến kết quả mà đầu dây bên kia đang nói, anh cố gắng tìm kiếm cớ cứu mạng cô nhưng sao thấy mong manh quá. A Muội, anh phải làm sao đây?

“ . . . ”

“Chỉ kéo dài sự sống tối đa trong ba, bốn tháng thôi sao? Quả thật không còn cách nào nữa à?” Anh thất vọng nói, anh biết một khi hóa trị sẽ đau đớn vô cùng, nhưng nếu làm nó mà được tia hy vọng sống thì còn đáng để thử, nhưng cuối cùng cũng phải chết. Ba, bốn tháng, thời gian kéo dài, cô sẽ bị giày vò bấy nhiêu tháng, anh thật không thể nào trơ mắt nhìn cô một mình chống chọi với nó được, không còn cách nào sao: “Còn. . . còn nếu không làm hóa trị thì sẽ sống bao lâu hả chị?” Anh thì thào nói, anh sợ nghe đến cái đáp án này.

“ . . . ”

“Một. . . một tháng hơn?” Anh kinh sợ lặp lại, như vậy kể từ khi nhận được giấy xét nghiệm này cho đến nay, . . . cô hiện tại sống còn chưa đến hai tuần lễ? Một con người đang khỏe mạnh như thế, chỉ còn sống chưa đến hai tuần thôi sao? Cô sẽ như thế nào đây? A Muội của anh?

“Này, A Cánh, em hỏi chuyện này làm gì? Alo, A Cánh. . . .” Bác sĩ Phương đang xem sổ sách vừa trả lời ấy vấn đề của cậu em họ, nhưng quái lạ, nó hỏi cái này làm gì: “Cúp máy rồi sao? Cái đứa này, không cho người ta hỏi lại gì đã vội cúp rồi.”

Anh giống như kẻ điên lao ra khỏi phòng cô, chạy nhanh xuống lầu lấy xe lái đi. Bây giờ anh chỉ muốn gặp cô thôi, ngay bây giờ, anh không thể ngồi yên một chỗ đợi cô trở về, lỡ như giữa đường cô, cô sẽ. . . . Thì anh biết làm sao đây? A Muội, thật ra em đang ở đâu, chuyện như thế sao em không nói cho anh biết, em cứ muốn chịu đựng một mình vậy sao?

Lúc xuống lầu, anh còn đụng mạnh vào một người khiến cho đối phương muốn té ngã, anh cũng không kịp nhìn rõ người đó là ai, anh giống như một cơn lốc chạy đi mất.

“A Cánh, A Cánh à.” Bác gái chủ nhà nhìn thấy anh giống như kẻ điên lái xe đi thì lo lắng gọi với theo, nhưng anh đã chạy mất rồi.

“Cậu trai trẻ không sao chứ?” Bác gái chủ nhà nhìn lại cậu thanh niên bị anh đụng phải, quan tâm hỏi.

“Không. . . không sao?” Cậu thanh niên khoát khoát tay nói, tỏ ý mình không có chuyện gì. Lại nhìn bác gái chủ nhà một chút, anh ta e dè hỏi bác biết địa chỉ ghi trên giấy là ở đâu không. Bác gái nhìn một chút cười cười nói là chỗ này, còn tốt bụng nói cho anh ta biết người đang sống ở địa chỉ ghi trên kia không có ở nhà, bảo anh ta khi khác hãy ghé đến, còn gấp quá thì nói với bác, khi nào gặp cô, bác sẽ nhắc lại giúp cho.

“Cô gái đó vẫn còn sống sao?” Anh ta mừng rỡ buột miệng hỏi, lại nhận ra câu hỏi của mình quá mức khó nghe liền tỏ ra áy náy, anh ta thật không có ý gì khác, lúc này vẻ mặt của bác gái chủ nhà mới tốt một chút.

“Đương nhiên còn sống, cậu hỏi thật lạ lùng. Thấy người mới vừa đụng cậu chứ, là bạn trai của cô ấy, mới từ phòng cô ấy đi ra đây.” Bác gái chủ nhà hừ lạnh, không muốn nói chuyện với anh ta nữa, chính mình đi làm tiếp công việc đang dở tay, sơn móng.

“Từ phòng cô ấy sao?” Anh ta cũng không để ý thái độ không thích của bác gái chủ nhà đối với mình, anh ta nhìn theo hướng xe của người đàn ông giống kẻ điên vừa mới đụng trúng mình, trong lòng nổi lên nỗi bất an. Không phải cô ấy có chuyện gì đó chứ? Thế thì lần này anh tiêu rồi.

8. Chương 8

Mặt trời đã dần xuống núi, anh không thể cứ ngồi ở trên xe mà cố quan sát ở hai bên đường để tìm kiếm bóng dáng của cô được nữa. Buồn bực anh dừng hẳn xe ở bên vệ đường, tay nắm mạnh vào vô lăng, vô lực gục đầu áp vào bánh lái, đầu nghiêng qua nhìn cảnh bên ngoài cửa sổ xe, sau một lúc ngầy người, lúc này anh mới giật mình phát hiện ra trong lúc vô thức anh lại đi đến nơi mà lần đầu tiên cô đẩy đưa mèo nheo kéo anh đi chơi với cô, cô bảo là “hẹn hò” đấy.

Anh xuống xe, bước lên vỉa hè, mặc kệ xe đậu ở đó có bị phạt hay không.

Đây là khu phố nhỏ rất tập nập khách du lịch ghé đến, sản phẩm ở đây hầu như là đồ thủ công, sản phẩm làm ra đặc biệt tinh xảo và rất có hồn. Hôm đó cô mặc một chiếc áo sơ-mi màu tím nhạt ngắn tay, mặc một chiếc váy ren màu đen ngang đầu gối. Tiết trời hơi se lạnh, cô quàng chiếc khăn choàng cổ ren mỏng màu tím than, hai tai đeo hai bông ren rất ấm màu trắng, trông có vẻ hơi trẻ con. Vóc người cô hơi tròn tròn, dáng không cao nhưng nhìn cô rất đáng yêu, đi bên cạnh cô anh luôn có cảm giác đang dẫn con gái đi chơi vậy, cho nên thái độ anh lúc đó quả thực không tốt lắm. Nhưng dường như cô không nhận ra, bằng chứng là cô luôn cười híp mắt kéo anh đi đông đi tây một hồi lâu, không ngừng ríu rít nói rất nhiều chuyện cho anh nghe. Lúc này nghĩ lại, anh cũng không tài nào nhớ nổi cô đã nói những gì với anh lúc đó nữa.

Anh chậm rãi đi đến ngay đèn đường, chờ đèn đỏ bật lên để đi qua bên kia. Khẽ nhếch môi cười khi nhớ lại gương mặt của cô lúc đó. Cô cứ bám chặt lấy tay anh không buông, cả người như muốn đu luôn ở trên cánh tay của anh. Hành động của cô dẫn đến rất nhiều ánh mắt của người cùng đứng chờ đèn, anh cố gắng gỡ tay cô ra, nhưng cô sống chết không buông ra. Cô đáng thương ngẩng đầu lên nhìn anh, nhìn vào mắt cô anh chỉ thấy sự bất an và lo lắng trong đôi mắt to tròn luôn chỉ biết cười đó. Lúc này anh mới biết thì ra cô rất sợ khi băng qua đường một mình.

Cô sợ cảm giác không an toàn đi xuyên qua các làn xe, cô sợ nếu mình đi chậm một bước thì khi đèn tín hiệu chuyển sang màu xanh mà cô vẫn còn đi ở giữa đường thì làm sao? Cho nên mỗi khi băng qua đường, cô thường giống như bị ma đuổi ở phía sau mà chạy rất nhanh để đi qua phía bên kia đường. Hành động này của cô chứng tỏ cô luôn có cảm giác không an toàn, cô luôn luôn sống trong cảm giác không an toàn như thế, anh thật không thể tưởng tượng ra khi bé cô đã từng chịu đựng qua đả kích như thế nào để rồi

mới có cảm giác bất an như thế cho đến bây giờ? Hiện tại cô đang trong tình cảnh như thế, liệu cô sẽ ra sao, sẽ tìm một góc nào đó ngồi khóc sao?

Anh ngược đầu lên nhìn, lại lắc đầu, do mãi suy nghĩ mà anh quên cả nhìn đèn đường, lại bỏ lỡ cơ hội để băng qua bên kia rồi, đèn đã chuyển sang màu xanh, anh chỉ có thể đứng đợi một lần nữa mà thôi. Hiện tại anh cũng không biết đi đâu để tìm cô, cô cứ muốn trốn tránh như thế mãi sao?

“A Muội?” A Cánh giật mình khi nhận ra bóng dáng mình đang tìm kiếm, cô đang đứng lẫn trong nhóm người ở bên kia đường. Anh không nhìn lầm, tuy người con gái đó có gầy đi chẳng nữa nhưng anh vẫn có thể nhận ra đó là cô, từ lúc nào anh lại có thể chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra cô ở trong đám người qua lại như vậy?

Anh nôn nóng muốn băng nhanh qua bên kia đường, muốn đi thật nhanh, thật nhanh đến bên cạnh cô, người con gái trầm lặng đang đứng trước cửa tiệm bánh ngọt đưa mắt nhìn ra đường, không biết cô có thể nhận ra anh đang đứng bên đây đường nhìn sang cô không? Nhìn cô hiện tại quả thật đúng như lời bác gái chủ nhà nói, cô thật hốc hác, thật là gầy. Anh thích nhìn thấy cô, một Chu A Muội tròn tròn bụ bẫm hơn, nhìn cô lúc đó rất hoạt bát, rất tràn đầy sức sống, mà cô bây giờ lại phẳng phất bị thương cùng cô đơn tịch mịch. Nhìn cô như thể bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, anh thật sợ cái cảm giác này. Mấy ngày không thấy cô là bấy nhiêu ngày anh buồn bực, anh khó chịu, nhìn cô lúc này anh mới phát hiện ra anh nhớ cô biết đường nào.

Nhưng vì sao một phần nào đó trong anh lại hy vọng cô đừng phát hiện ra mình đang cách cô chỉ một con đường?

Anh lúc đầu điên cuồng đi tìm cô, muốn gặp mặt cô nhưng đến khi nhìn thấy cô, chỉ cách rất gần nhưng bây giờ anh lại do dự. Anh sợ mình sẽ thương hại cô, điều đó sẽ chỉ làm tổn thương cô nhiều hơn mà thôi. Không phải cô sợ điều đó sẽ xảy ra, sợ anh biết được sẽ thương hại mà đến bên cô cho nên cô mới chọn lựa cách đẩy anh đi xa đó sao? Anh thừa nhận mình có thích cô, cảm giác không thấy cô, anh rất khó chịu, nhưng điều đó liệu có vượt qua được chuyện anh sẽ chấp nhận một sự thật rằng anh sẽ lại mất cô vào một ngày gần đây hay không? Anh sợ cái cảm giác mất mát trống rỗng khi cô mãi mãi rời xa anh. Nhưng khi đó, khoảng cách giữa anh và cô không phải chỉ là bên đây và bên kia đường mà là hai thế giới khác nhau, âm dương tách biệt, người ở lại lúc nào cũng đau khổ hơn người ra đi.

Anh sợ mình không chịu nổi cái đau mất đi người mình yêu nhất đó, cho nên nhân cơ hội tình cảm chưa phát triển mạnh mẽ mà bóp chết nó từ trong trứng nước sao, vậy còn cô thì sao? Những ngày cuối đời này vẫn lui thủ một mình, một mình chờ đợi cái chết đang đến gần. Nếu cô có người quan tâm yêu mến thì sẽ không phải đơn bạc đi lang thang trên đường như giờ phút này rồi. Anh cũng sẽ vì sợ mình đau lòng mà rời xa cô sao? Không, anh không thể để cho cô một mình chống chọi với nó, ít nhất lúc này hãy để cho anh ở bên cạnh cô đi, dù cho sau này anh sẽ phải mất cô, anh cũng không muốn phải ân hận vì lúc này mình lùi bước.

Anh thương hại cô sao?

Anh không biết cảm xúc lúc này của mình có bao nhiêu là tình cảm chân thật thương cô, bao nhiêu là cảm xúc thương hại cô. Nhưng anh biết, nếu lúc này anh bước qua con đường kia, đi đến bên kia đường, đi đến bên cạnh cô, anh sẽ được ôm cô gái bé nhỏ ấy vào trong lòng mà yêu thương mà đau lòng với cô. Thương cô cũng được, tội nghiệp cô cũng được, anh chấp nhận đón nhận cái đau của người ở lại đó. Bây giờ anh chỉ muốn ôm cô vào lòng, người con gái yếu đuối lại luôn tỏ ra kiên cường kia.

Không kịp đợi đèn chuyển hẳn sang đỏ, anh băng nhanh qua đường khiến cho không ít xe đang dần hạ tốc độ vì đèn sắp chuyển màu mà thắng gấp một trận, không ít người chửi hành động dọa người này của anh, nhưng anh mặc kệ, anh muốn đi đến bên cạnh cô, bên cạnh cô gái đã bắt cóc trái tim của anh đi mất tiêu rồi.

Cô đang đứng ngẩn người, cũng không biết đã đứng ở đây bao lâu, để làm gì, cô chỉ biết ngây ngô nhìn mọi thứ xung quanh ở trước mắt, không có mục tiêu cố định, chỉ nhìn mà thôi, mà cũng không có hình ảnh nào lọt vào mắt cô. Bên tai nghe rất nhiều âm thanh trộn lẫn vào nhau, cũng nghe thấy một trận tiếng động chói tai lúc này, nhưng cô không quan tâm, cô chỉ biết nhìn thẳng về phía trước, ngây ngô mà nhìn, hy

vọng sẽ có một ai đó đến kéo cô ra khỏi tình trạng nguy hiểm này, nhưng lại khổ sở nhận ra một sự thật, cô không có ai để kéo mình đi.

Đột nhiên có người chộp lấy vai của mình, cô ngây ngốc quay đầu lại nhìn, lại ngạc nhiên khi nhìn thấy anh, người con trai mà cô lần đầu gặp mặt đã yêu, cũng chính là người đã chấp nhận tình cảm bốc đồng của cô để rồi bị cô đẩy ra thật xa. Vì sao anh lại ở đây, không phải khi đó anh đã rất tức giận mà bỏ đi rồi sao, anh cũng đã nói sẽ không muốn gặp lại cô kia mà?

Anh thở hổn hển, cố hít thở lấy một hơi cho ổn định lại hơi thở của mình. Anh nhìn cô, khẽ mỉm cười, vươn hai tay ra ôm chầm lấy cô vào trong lồng ngực vững chắc của anh, nhẹ giọng ở bên tai cô mà nói giống như một lời thì thầm:

“Chúng ta về nhà thôi.”

Cô ngây ngốc bị anh kéo đi, không rõ mình leo lên xe anh như thế nào, cũng không nhớ mình đi cùng anh đến siêu thị ra sao, trong mắt cô chỉ có bóng hình người con trai đang kéo tay mình đi về phía trước, nhìn bóng lưng của anh, nhìn đầu anh quay đi ngoái lại tìm kiếm đồ mình cần mua, lâu lâu anh cũng sẽ ngoái đầu lại nhìn cô, hỏi cô muốn ăn món gì, đôi khi cũng chỉ là ngoái lại cho cô một nụ cười dịu dàng mà cô hằng ao ước.

Sau mấy tiếng ngây ngốc như vậy, cô chợt tỉnh táo lại, lúc này mới phát hiện ra bản thân đang ngồi ở trong phòng khách nơi cô đang ở, bên tai còn nghe thấy tiếng dao thớt va chạm nhau, tiếng nước sôi trên bếp. Cô mấy míc quay đầu nhìn về phía phòng bếp, nhìn thấy bóng dáng người đàn ông cao lớn lại mang tập dề viên ren màu tím chấm bi nhỏ nhỏ đang loay hoay nấu ăn thì cô lại nhoẻn miệng cười không phúc hậu, nhưng khóe mắt lại ươn ướt vì xúc động.

Anh là xuống bếp vì cô mà nấu ăn đấy.

Cô chỉ im lặng nhìn anh loay hoay với những mớ rau thịt ở dưới bếp. Cô hôm nay cũng không đẩy anh đi, không nháo, không âm ỉ, bởi vì cô thật sự sợ cảm giác cô đơn này. Hai người thân nhất của cô đã không cần cô nữa rồi, cô hiện tại rất cần ai đó quan tâm mình, sẽ đau vì mình, là ai cũng được, cô rất cần một vòng tay để dựa vào nhưng chẳng có ai chịu giơ tay vì cô cả. Cô tham lam phần dịu dàng này của anh, dù là thương hại cũng được nhưng chỉ một lần này thôi, hãy để cô tham lam một lần này thôi, có được không?

Cơm rất nhanh đã dọn lên, lúc này bụng cô réo lên âm ỉ, cô thể mới phát hiện ra đã bao lâu rồi mình mới ăn được một bữa chính thức gọi là ăn này? Cô không nhớ nữa, chỉ đơn giản không thèm ăn mà thôi, khi đói quá mức sẽ kiếm gì đó ăn qua loa cho qua bữa, cô biết như thế sẽ hại bao tử, trường kì sẽ sinh ra bệnh về đường ruột, nhưng đối với một người sắp xong như cô sẽ quan tâm đến thứ này sao? Nhưng bây giờ nhìn những món ăn đang bốc hơi nóng và tỏa ra một trận mùi thơm như vậy bày ra trước mắt, không khỏi kích thích khẩu vị của cô, cổ nuốt nước miếng xuống, cô muốn chờ anh cùng ngồi ăn với mình.

“Chậm thôi, kéo nóng đấy. Sao? Ngon chứ, vừa ăn không?” Nhìn cô nôn nóng húp lấy một muỗng canh súp lớn vẫn còn bốc hơi nóng như thế, anh không khỏi lo sợ cô sẽ bị bỏng mất, vội vươn tay ra ngăn cản cô lại, muốn cô thổi nguội một chút rồi hẵng dùng. Sau đó lại không nhận được mà muốn biết cô thấy nó như thế nào. Anh đã rất lâu rồi mới xuống bếp, lần đầu tiên vì một người mà nấu ăn, trong lòng không khỏi khẩn trương, anh rất sợ không hợp khẩu vị của cô.

“Ngon lắm, em không biết là anh còn có cái tài này đấy.” A Muội híp mắt cười nói, thật lòng mà khen anh một câu. Cô tự nhận mình nấu ăn không tệ, làm một người vợ hiền biết ra phòng khách vào nhà bếp chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng bây giờ xem ra tài nghệ nấu ăn của mình không bằng anh rồi.

“Em thích là được rồi, từ từ mà ăn, ăn nhiều một chút, em dạo này hơi gầy đấy.” A Cánh dịu dàng quan tâm nói, tay không ngừng gấp thức ăn vào trong chén của cô. Nhìn cô gầy như thế, anh thật không quen chút nào, nhiều hơn là cảm giác đau lòng và bất lực.

“Ừ.” A Muội cúi đầu đáp nhẹ một tiếng, cũng che giấu đi sự dao động ở trong mắt, bây giờ cô rất muốn khóc, thì ra cảm giác có người quan tâm đến mình lại hạnh phúc đến như thế.

Nhưng thức ăn vào bụng chưa được bao lâu thì từ bụng truyền lên từng trận đau đốn, gương mặt của A Muội phút chốc trở nên tái nhợt, cô vội đưa một tay ra đặt lên bụng, cắn chặt môi để cố chịu đựng cơn đau này, chờ mong nó nhanh trôi qua. Nhưng cuối cùng một cảm giác chua xót dâng lên đến cổ, cô vội đứng dậy, vội nhanh vào nhà tắm, nôn hết những gì mới ăn xong ra, nôn ra cả nước dịch mà chưa chịu dừng cảm giác buồn nôn này.

A Cánh cũng vội vàng chạy vào theo, ở sau lưng cô mà vỗ vỗ nhẹ nhẹ, anh lúc này không rõ cảm giác của mình là như thế nào, chỉ biết im lặng ở bên cạnh cô. Nhận thấy cơn buồn nôn của cô đã dừng lại, anh nhanh chóng rót ra một ly nước đưa đến trước mặt cô.

Nhận lấy ly nước lọc anh đưa đến, cô im lặng súc miệng, muốn làm sạch đi cái vị chua trong khoang miệng này. Nhưng khi muốn đứng lên thì đầu lại choáng váng, trước mắt cô tối sầm lại, không thấy rõ gì cả, cả người lung lay muốn ngã. Anh hoảng hốt ôm lấy thân thể mảnh mai của cô vào lòng.

Choáng váng qua đi cô lại muốn nôn, trở mình ngồi xổm xuống, nôn tất cả nước dịch vào bồn cầu. Còn anh chỉ biết ở phía sau vỗ nhẹ vào lưng cô, lại đưa ly nước cho cô súc miệng. Anh một mực im lặng ở bên cô, không thắc mắc, không nghi ngờ hỏi bất cứ câu gì.

Nhìn anh im lặng như thế, cô chỉ cười chua xót. Lúc phát hiện mình đang ngây ngốc ngồi ở phòng khách, cô đã phát hiện tập hồ sơ bệnh án của mình để trên bàn đã bị sê dịch, cô biết chắc có người đụng đến nó, nhìn những biểu hiện kỳ lạ của anh hôm nay, cô đã biết là ai xem qua nó rồi.

Vậy anh sẽ thương hại cô sao? Anh thương hại cô cũng được, bây giờ cô muốn ích kỷ một lần, cô không muốn cô đơn chờ chết, cô muốn có người ở bên cạnh cô, mà người có thể cho cô điều đó cũng chỉ có một mình anh mà thôi.

9. Chương 9

Anh đỡ cô đến bên giường nằm xuống, nhìn cô xanh xao yếu ớt ở trên giường bệnh, anh không khỏi đau lòng. Anh có thể làm gì đây khi chỉ có thể bất lực nhìn cô chịu đau đốn như thế? A Cánh nắm chặt lấy nắm đấm, cúi đầu che giấu đi cảm xúc lúc này. A Muội nhìn anh như thế, tay nhỏ nắm lấy ống tay áo của anh giật giật nhẹ, A Cánh lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, trong đó là vô hạn những điều muốn nói nhưng lại không một tiếng động phát ra. Cuối cùng A Muội cũng là người phá vỡ sự trầm lặng này.

“Anh biết rồi sao?” Giọng nói yếu ớt cất lên, mang theo nồng đậm chua xót và không cam lòng.

“Hãy để anh ở bên cạnh em được không?” A Cánh không trả lời vấn đề của cô, anh nhìn thẳng vào đôi mắt của cô, giọng nói dịu dàng cùng tha thiết nói.

A Muội giật mình nhìn anh, sau một lúc cô mới phản ứng lại, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu. A Cánh cũng không muốn từ bỏ ý định của mình, anh phải ở bên cạnh cô, cùng cô chịu đựng những ngày đau khổ này, dù cho, dù cho. . . .

“Làm vợ anh đi.” A Cánh kiên định nói, anh muốn cho cô một danh phận, nếu cô ra đi, anh sẽ là người ngày ngày nhớ đến cô, không để cho cô phải chịu sự cô quạnh không hương khói. Dù mười tám năm nay cô vẫn sống trong đau khổ, nhưng anh chỉ xin mấy ngày còn lại này sẽ mang đến cho cô ấm áp và yêu thương, không phải “thương hại” mà là “tình yêu”. Anh biết không có gì là vĩnh viễn nhưng vào giây phút này trở đi, tình cảm mà anh dành cho cô lại là “chân thành”.

“Anh thương hại em sao?” A Muội bi thương nhìn anh, đôi mắt ửng đỏ mang theo nét tổn thương. Đã biết anh sẽ vì thế mà thương hại mình nhưng khi chính tai chính mắt nhìn thấy, mới chân chính cảm nhận được nó có bao nhiêu là khó chịu. Không phải đã muốn một lần ích kỷ giữ chặt lấy anh bên người sao, vậy vì sao còn cảm thấy đau lòng?

“Có thương hại cũng không đến lượt em.” A Muội nghe thế lập tức trợn mắt nhìn anh trân trối, em đã như thế rồi anh cũng không thể dịu dàng chút sao? A Cánh đón lấy ánh mắt u oán của cô, miệng khẽ cười, cúi đầu, ở bên tai cô trầm giọng: “Em thương hại anh đi, hãy cho anh được làm chồng em, gả cho anh được không, vợ?”

Giọng nói nỉ non của anh vang lên ở bên tai, hơi thở nóng ấm của anh phả lên một bên mặt của cô vừa ngứa ngứa, lại tê dại, phút chốc mặt cô đã đỏ lên giống như tôm luộc rồi. Nhưng khi nghĩ đến thời gian của mình không còn nhiều, cô không nên ích kỷ như thế, cô sao có thể ích kỷ chiếm lấy anh đây, điều đó chỉ làm anh khổ sở mà anh khổ sở cũng chính là cô khổ sở, cô sẽ luyến tiếc phần tình cảm ấm áp mà bấy lâu cô vẫn luôn khao khát này mất thôi. A Muội lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Như thế thật bất công với anh, em không muốn, em không muốn vì sự ích kỷ của mình mà làm chậm trễ anh, em. . .”

A Cánh đánh gãy lời nói tiếp theo của cô: “Con người luôn luôn sẽ có lúc ích kỷ vì bản thân mình, anh xin em hãy ích kỷ chiếm lấy anh đi, đừng chối bỏ anh, được không?”

A Muội khóc nức lên một tiếng, vươn tay ra ôm chầm lấy cổ anh, cả gương mặt vùi vào ngực anh mà khóc nghẹn thành lời, bao nhiêu lo sợ bất an từ lúc đi ra khỏi bệnh viện cùng với bản án tử mang theo bên người, bao nhiêu sự không cam lòng và đau khổ vì bị chính cha mẹ ruột chối bỏ mình, và sự luyến tiếc muốn ở bên cạnh anh, tất cả đều hóa thành nước mắt vì câu nói của anh mà cuốn trôi đi. Cô không muốn chết, cô sợ sự tịch mịch khi thế giới xung quanh cô chỉ trong chớp mắt sẽ chỉ còn lại là bóng tối, mà nơi đó không có ai yêu thương cô, nơi đó cũng không có anh.

“A Cánh, A Cánh, A Cánh.” Tên của anh cứ lặp đi lặp lại trong tiếng khóc nghẹn ngào của cô, A Cánh theo mỗi tiếng cô gọi tên mình cũng đau đớn ôm chặt lấy cô vào lồng ngực rộng lớn của mình, nước mắt cũng bắt giác theo tiếng cô nỉ non mà lặng lẽ rơi theo: “Hãy để vòng tay này bảo vệ em, có được không?”

A Muội ở trong lòng anh liên tục gật đầu, A Cánh đẩy cô ra, nhìn kỹ gương mặt đầy nước mắt của cô, lấy tay gạt đi những giọt nước mắt làm lòng anh đau đớn. Anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên đôi mắt nhắm lè của cô, sau đó di chuyển dần lên trán, rồi lại xuống chóp mũi, sang hai bên má, cằm nhọn của cô. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, cô mở to đôi mắt đang ngập nước nhìn lại anh. Một nụ hôn nhẹ nhàng mang theo trân trọng nâng niu hạ xuống đôi môi đang hé mở của cô.

A Muội chưa hôn như thế bao giờ, cô chỉ biết bất động đón nhận nụ hôn của anh, một lát sau cảm nhận được người bên dưới có điểm không đúng, A Cánh vội vàng rời khỏi đôi môi của cô. A Muội mở to đôi mắt mờ mịch nhìn anh, chỉ thấy anh vừa giận vừa buồn cười nhìn cô, nhẹ nhàng trách móc một câu khiến cô xấu hổ muốn chết.

“Ngốc nghếch, thử đi.”

Giọng nói của anh khàn khàn rất mê người, nhưng khi hiểu rõ lời anh đang nói là gì, cô mới biết thì ra trong lúc không biết làm sao, cô lại nín thở đến hoa cả mắt lên, nhưng có cần nói cô như thế không, tại anh không nói cho cô biết khi hôn cũng phải hít thở mà? A Muội chu môi kháng nghị, nhưng lời này cô không thể nói ra, xấu hổ chết mất, nói thế khác nào tự thừa nhận cô không biết gì về ái tình, hôn cũng không biết?

A Muội không nói, không có nghĩa là A Cánh anh không biết gì, nhìn hành động ngây ngô của cô anh cũng biết đây là nụ hôn đầu của cô rồi. Anh cười híp mắt, lại cúi đầu ngậm lấy cánh môi của cô, giằng vò cho đến khi nó vừa sưng vừa đỏ trông rất mê người mới hài lòng rời khỏi.

“Làm vợ anh nhé!” A Cánh ở bên môi cô mà nỉ non, A Muội tuy đang rơi vào cảm giác mới lạ này nhưng từng lời mà anh nói cô nghe rất rõ. Cô nhìn anh, mỉm cười thật lòng, rồi ôm chầm lấy anh, hạnh phúc la toáng lên: “Em đồng ý, em đồng ý.”

A Cánh cười ra tiếng ôm chầm lấy cô, cả người phủ lên trên người cô, từ trên cao nhìn xuống: “Lời này không thể nuốt lại, em là của anh rồi.” Sau đó anh cúi đầu, ấn trụ môi cô, nụ hôn mang theo nhiệt nóng phủ khắp gương mặt cô, một đường đi xuống, ở chỗ con thỏ nhỏ của cô mà triển miên. Ừ, cảm giác nắm trọn trong lòng bàn tay quả không tệ chút nào.

“A, sao anh cắn. . . . cắn nó? Thật đau.” A Muội xấu hổ thấp giọng kháng nghị, nhưng lời nói này lại giống như vuốt mèo đang cào cào lòng anh đến ngứa ngứa khó chịu.

“Anh cho em cắn lại đó?” A Cánh vừa nói vừa vén áo của mình lên, đưa hai hạt đậu nhỏ của anh ghé sát vào bên môi cô, khích lệ cô hãy giày vò nó đi. A Muội mặt đỏ quả là lợi hại, tay nhỏ đẩy đẩy anh vài cái nhưng anh vẫn không nhúc nhích dù chỉ một chút, anh ở trên cao nhìn xuống, giọng khàn đặc nói, lại có vẻ chờ mong: “Em không muốn cắn lại sao, vợ?”

A Muội lén nhìn anh một cái, lại giật mình khi phát hiện trong mắt anh là một mảng đỏ ngẫu, đôi mắt ấy đang chăm chăm nhìn cô. A Muội mím môi, hé miệng nhỏ ra ngậm lấy hạt đậu đang cương cứng của anh. Được đôi môi mềm mại bao lấy hạt đậu của mình, cảm giác rất thoải mái, anh lại không biết đủ yêu cầu cô: “Dùng lưỡi của em đi, liếm nó.”

Nghe một lời này của anh, máu mũi cô muốn phun ra, anh cũng nên thông cảm cho cô chứ, đây là. . . là lần đầu của cô đấy, đừng bắt cô làm mấy chuyện xấu hổ như thế chứ. Nhận ra động tác chậm chạp của cô, anh vừa ngậm cắn vành tai của cô, vừa dùng giọng mũi dụ hoặc bên tai cô: “Vợ, em hãy giày vò nó đi, cắn lại anh đi, vợ.”

“Ong” một tiếng, trong đầu cô muốn nổ tung, anh quá, quá. . . không biết xấu hổ rồi. Cắn chết anh, cắn chết anh, dám yêu cầu một cô gái thuần khiết như cô làm mấy chuyện này. A Muội vừa cắn vừa liếm hạt đậu kia, thẳng đến khi nó căng cứng hết cỡ, bên này A Cánh được cô giày vò, phát ra một giọng rên rỉ trầm thấp: “A Muội của anh.”

Sau đó anh sốc cô lên, môi lưỡi trần trọc trêu đùa lại hai con thỏ nhỏ thẳng đến khi thỏa mãn mới thôi. A Muội lần đầu tiên nếm qua cảm giác mất hồn như thế, tâm trí không được tỉnh táo cho lắm, miệng ngậm vài tiếng phát ra sự thích thú của mình, A Cánh nghe được giọng điệu này của cô, cả người căng cứng khó chịu, tay đốt lửa trên người cô vẫn không ngừng nghỉ. Cuối cùng bàn tay kia cũng đi đến nơi tư mật của cô, trêu đùa đến khi “cô bé” của cô phải “khóc” một trận lớn mới thôi.

Cảm nhận nó “khóc” tốt lắm, anh ngồi ở giữa chân cô, vuốt ve vòng eo mảnh khảnh, lại hôn lên môi cô, ở trên môi nỉ non: “Anh vào nhé.”

A Muội nghe thế xấu hổ cúi đầu, lại gật gật mấy cái đồng ý. Anh dạng chân cô ra, để “cô bé” đang “mít ướm” kia phơi bày trước mắt anh, A Muội thấy thế liền quẫn, cô muốn khép chân lại nhưng bị anh ngăn cản: “Để cho anh nhìn của em thật kỹ đi.” Giọng nói của anh mê hoặc như thế, cô làm sao có thể chống đỡ cho được, cô xui lơ mặc anh nghiên cứu.

Một ngón tay anh đi vào thăm dò, cô giật mình nhìn anh, hơi thở dồn dập căng thẳng, anh đang làm gì vậy? Cảm nhận sự mềm mại co bóp đang mít chặt lấy ngón tay mình, hơi thở nặng nề của người bên tai, anh biết cô đang căng thẳng, anh ngẩng đầu lên nhìn cô đang mờ mịch nhìn anh, anh chòm người hôn lên đôi môi bị anh làm sưng đỏ ướm ất, ý muốn trấn an cô. Nhưng ngón tay ở bên dưới vẫn không ngừng nghỉ, lại một ngón tay nữa đi vào, hai ngón tay thon dài càn quấy khắp các vách thành mềm mại của cô.

“Thật ướm.” Anh cười nhẹ nói, cô quẫn rồi, không ngờ bình thường anh trông lạnh lùng nghiêm nghị là thế, nhưng khi ở trên giường lại có thể nói ra mấy từ dâm mỹ như vậy. Cảm nhận của cô đã đủ ẩm ướt, mà cậu em của anh lại đang kêu gào muốn đi vào cô, anh giương đôi mắt đầy dục tình nhìn cô: “Của anh đang muốn em an ủi này.”

Mặt của cô như muốn bốc cháy, quá, quá, dâm mỹ rồi. Đột nhiên có vật gì đó vừa cứng lại vừa nóng đặt ở nơi đó của cô, cô quẫn bách khi nhìn rõ vật đó là gì, anh lúc này lại đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô, bốn mắt chạm nhau, anh dịu dàng nhưng cũng đầy khẳng định nói rõ từng chữ: “Em là người phụ nữ của anh.” Nói xong, anh động thân một cái, cái móng sắt chắc của anh chìm xuống, A Muội “A” lên một tiếng, sau đó thở dốc không ngừng.

Anh thấy gương mặt vốn không có chút hồng hào nào của cô nay lại càng trắng bệch đến dọa người, tuy được cô bao chặt lấy, không ngừng co bóp cắn nuốt lấy anh, anh muốn thả lỏng điên cuồng một lần, nhưng lý trí sót lại không cho phép, đây là lần đầu của cô, anh không muốn để lại bóng ma quá khứ trong cô. Anh hôn khắp người cô, muốn trấn an cô, tay vuốt ve chỗ hai người giao nhau để cô thả lỏng người: “Vợ, vợ, em. . . thả lỏng một chút. . . chặt quá rồi, em định cắt đứt nó sao?” A Cánh nói xong thở dốc không thôi, không hiểu sao anh càng ra sức trấn an thì của cô lại càng xiết chặt như thế?

“Kẹp chết anh, anh hư lắm, thật là đau.” A Muội uất ức nhìn anh, lời nói tuy oán trách nhưng giọng điệu

lại giống như đang làm nũng, lại giống như có cọng lông vũ nào đó đang gãi lòng anh vậy, đây là cô muốn ép anh dùng sức đây mà.

“Được, được, vợ kẹp chặt một chút, càng chặt chồng càng thích.” A Muội không ngờ anh có thể vô sỉ đến như thế, lời nói như vậy cũng có thể thốt ra từ miệng một tòa băng sơn như anh sao? A Muội quần rồi, cũng không có sức để kẹp anh lâu nữa.

Cảm thấy người dưới thân đã thả lỏng, anh thăm dò đụng vài cái, lúc bắt đầu chỉ chậm rãi đụng nhẹ, cô chỉ hừ một cái, sau đó anh lại càng đụng càng vui, cô thở dốc không ngừng, tiếng rên của cô lại giống như lời cổ vũ cho anh vậy. Anh muốn cô hạnh phúc, mà hạnh phúc đó sẽ do chính anh, mà không phải một người đàn ông nào khác, sẽ do chính Triệu Cánh anh mang đến cho cô, vợ của anh, người phụ nữ của anh, Chu A Muội của anh.

Ánh nắng sớm bò dần lên khung cửa sổ, nương theo cơn gió nhỏ lay động tấm rèm màu tím nhạt mà len lỏi chiếu lên bóng dáng hai người đang ôm nhau ngủ ở trên giường. Gương mặt cô gái vùi vào lồng ngực của chàng trai, còn cánh tay vững chắc của anh lại vòng qua chiếc eo nhỏ của cô. Hơi thở bình ổn nhẹ hít vào thở ra, thần sắc rất an ổn, khóe môi của anh hơi nhếch lên, không biết trong mơ anh thấy gì mà lại có vẻ mặt dịu dàng như thế? Đây có thể xem như là giấc ngủ ngon nhất mà hai mươi mấy năm nay anh mới trải qua, tất cả đều là do người đang ở trong lòng anh mang đến.

A Cánh cười khê, ôm cô chặt vào lòng, hôn lên tóc của cô một cái, lại an ổn muốn ôm cô như thế này mãi không rời.

Đột nhiên lúc này tiếng điện thoại bàn lại reo lên liên hồi cắt ngang cảnh sắc hài hòa mà hạnh phúc bình dị này. A Cánh nhíu nhíu mày mở mắt ra, liếc nhìn chiếc điện thoại không thức thời đặt ở phòng khách kia. Ai mà mới sáng sớm không phúc hậu gọi đến thế này, lỡ đánh thức người trong lòng anh thì sao? Sau đó anh cúi đầu xuống, ánh mắt dịu dàng nhìn người đang an ổn ngủ ở trong lòng anh, anh hôn lên cái miệng nhỏ nhắn do bị anh giày vò cả đêm mà vểnh vểnh lên vì sưng. Nhưng cái người đang gọi đến này thật không biết điều chút nào, không ai bắt máy cũng không biết suy ra là chủ nhà không có ở nhà sao?

Lại nói, người bên kia đầu dây vẫn cố chấp gọi đến số điện thoại bàn của A Muội, anh ta nôn nóng đứng ngồi không yên, chốc chốc đứng lên, chốc chốc lại ngồi xuống, đi tới đi lui đến chóng cả mặt cô gái nhỏ ngồi đối diện anh ta. Hôm nay anh ta nhất quyết phải nói chuyện với người bên kia đầu dây mà anh ta đang gọi đến mới được.

Đồng thời ở bên đây, A Cánh vẫn không muốn xuống giường đi đến nhắc chiếc máy chết tiệt kia lên, người kia không biết điều, anh không muốn nghe máy của họ. Anh luyến tiếc cô gái đang ngủ ở trong lòng anh, anh muốn cứ như thế này nằm bên cạnh cô mãi, bàn tay ấm nóng của anh vuốt ve lên làn da tái nhợt có chút lạnh của cô, ôm thân thể gầy yếu của cô vào lòng, anh càng thêm đau đớn. Anh còn có thể ở bên cô như thế này bao lâu nữa đây, A Muội của anh?

Nhưng cái điện thoại kia vẫn không muốn buông tha phút giây trân quý của hai người. Cô gái nhỏ ở trong lòng anh đã bắt đầu khó chịu, mày liễu nhíu lại, nhưng vẫn không muốn mở mắt ra, cơ thể gầy yếu từng chút từng chút rút người vào lòng anh, cái mũi nhỏ khịt khịt hít thật sâu lấy hương thơm cơ thể trên người của anh, cô muốn nhớ thật kỹ mùi hương này. Trong khi đó A Cánh anh thật muốn phát hỏa với tiếng điện thoại reo không ngừng nghỉ từ này đến giờ, anh muốn đập chết cái kẻ đang gọi đến kia.

“Hiện tại tôi không có ở nhà, vui lòng nhắn lại sau tiếng “Bíp”. Tôi sẽ liên lạc với bạn ngay khi có thể. Xin cảm ơn.” Giọng nói của A Muội được cài đặt sẵn trong hộp thư thoại phát ra, sau đó là một tiếng “Bíp”.

“Xin chào, cô Chu. Tôi là bác sĩ Triệu Văn của bệnh viện CDS mà hơn hai tuần trước cô có đến làm xét nghiệm, mà tôi là người chịu trách nhiệm khám bệnh cho cô hôm đó. Trong thời gian qua tôi đã cố liên lạc với cô và có đến tận nhà tìm nhưng không gặp được cô. Đáng lý việc này phải tận mặt hai bên gặp nhau mới có thể nói ra, nhưng để đề phòng chuyện không may có thể xảy ra, tôi chỉ có thể một lần nữa để lại lời nhắn này, hy vọng cô có thể nghe được. Trước tiên thật xin lỗi vì sự sơ suất của chúng tôi khi đưa nhầm bệnh án cho cô. Kết quả xét nghiệm của cô hoàn toàn tốt, không có vấn đề gì, bản kết luận xét nghiệm do cô đang giữ là của một bệnh nhân khác. Vì bệnh nhân kia và cô lại trùng họ tên, năm sinh kể cả nơi ở cho

nên mới có sự việc nhằm lẫn tai hại này. Mong cô thứ lỗi. Tôi xin nhắc lại, cô không hề bị ung thư phổi giai đoạn cuối. Chúng tôi sẽ.”

Mẫu tin nhắn rất dài nhưng hai người đang ở trên giường kia đã không nghe thấy rõ được những gì nữa rồi. Từ trong khiếp sợ, A Cánh cứ thế, một thân không mảnh vải che thân mà vội chạy đến chiếc bàn đặt trong phòng khách chộp lấy tập hồ sơ bệnh án lên nhìn thật kỹ một lần nữa. Trời ạ, đúng là cùng tên cùng họ, năm sinh, còn địa chỉ nơi ở cũng gần như trùng nhau, chỉ là. . . .

“Ồ đây để giới tính là nam này.” A Cánh ngoái người giơ tờ giấy xét nghiệm lên, chỉ chỉ mục giới tính mà nói với cô gái đang ngơ ngác ngồi ở trên giường.

“Nam? Mau đưa em xem nào.” A Muội nóng lòng nói to lên, mới động thân một cái đã đau đớn, phía dưới hình như có gì đó đang chảy ra, đầu có chút choáng váng. A Cánh thấy cô như muốn ngã xuống giường, hốt hoảng chạy nhanh đến đỡ lấy cô, ôm cô vào trong ngực.

A Muội có chút thanh tỉnh lại, vội cầm lấy tờ giấy xét nghiệm ở trong tay anh, nhìn thật kỹ một lượt bệnh án một lần nữa: “Quả thực là giới tính nam. Vậy là em không hề bị ung thư thời kỳ cuối sao? A Cánh, đây là thật sao, em sẽ không chết?” A Muội mừng rỡ ôm lấy cánh tay của anh hỏi, đây là thật sao, chỉ là sự nhầm lẫn, cô không hề bị bệnh hiểm nghèo, cô có thể sống bên cạnh A Cánh của cô rồi sao?

“Đúng, đúng, em sẽ không có gì.” A Cánh cũng vui mừng ôm chầm lấy cô, hôn khắp mặt cô, A Muội của anh không hề bị bệnh kia, cô sẽ không chết, anh có thể giữ cô ở bên cạnh anh đến cuối đời rồi sao? Ông trời ơi, thật quá tốt, ông không hề bắt A Muội của anh phải rời xa anh vào lúc này nữa rồi.

Hai người ôm chầm lấy nhau không muốn buông, chân chân chính chính cảm nhận hơi ấm của nhau để xác minh họ không hề nằm mơ. A Cánh kích động đặt cô xuống giường, hôn cô một hồi mới lưu luyến rời ra, gương mặt anh vui ở hõm vai gầy của cô giấu đi đôi mắt ẩm ướt vì quá đổi vui mừng này. Lúc này A Muội vẫn đang vuốt ve tấm lưng rộng của anh, cô nhẹ nhàng nói: “A Cánh, anh nói sẽ lấy em là phải thực hiện đấy nhé. Em ở đây đợi kiểu hoa của anh đến rước em về nhà đấy.”

“Khụ, . . . anh” A Cánh ngược đầu lên nhìn cô, trong khi đó cô gái lại đang nhìn chằm chằm anh đầy cảnh giác, nhìn biểu hiện này của cô, anh chỉ muốn phì cười một trận. A Muội của anh vẫn thích hợp với bộ dáng lạnh lẽo hoạt bát này thôi.

“Không thể.” A Muội không muốn nghe lời nói anh đã hối hận rồi, không cần biết anh đang muốn nói gì, cô phải chặn trước mới được.

“Em còn chưa nghe anh muốn nói gì mà.” A Cánh đương nhiên biết cô hiện tại đang nghĩ gì rồi, chỉ biết cười khổ nhìn cô uất ức nói. Vợ anh là đang nghi ngờ tình cảm anh dành cho cô sao?

“Dù anh nói gì em cũng không muốn nghe. Em chờ anh đem kiểu hoa đến rước em đấy.” A Muội bướng bỉnh nói, cô rất sợ hạnh phúc này chỉ ngắn ngủi rồi sẽ chấm dứt ở đây. Cô không phải không tin anh mà là cô không tin vào chính mình, cô không tự tin sẽ khiến người khác yêu thích tính tình này của mình, cô sợ chỉ một chút nữa đây thôi, anh sẽ hối hận vì sợ cô sẽ dây dưa với anh, anh sẽ rời khỏi cô, anh sẽ cho là cô thật phiền phức giống như trước đây vậy.

“Anh có nói sẽ không lấy em sao, em là của anh rồi, bây giờ cho dù em hối hận không muốn làm con dâu của nhà họ Triệu anh cũng đã muộn.” A Cánh nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô mà khẳng định một lời chắc như đinh đóng cột, nói. A Muội nghe anh nói thế liền nhoẻn miệng cười, lao vào lòng anh, ôm chầm lấy không buông khiến anh trong lúc không đề phòng bị cô đè xuống giường mặc cho cô ôm. Anh vuốt vuốt mái tóc có chút loạn của cô, lại nghe thấy giọng nói mang theo chút giọng mũi của cô: “Thế khi nãy thái độ anh là sao chứ?”

A Cánh nghe cô chất vấn như thế cũng không ngừng tay vuốt tóc cô, giọng nói dịu dàng của anh vang lên ở trên đỉnh đầu cô: “Đó là anh đang chuẩn bị, muốn lấy một tinh thần nghiêm túc nhất để một lần nữa ngỏ lời với em đó chứ. A Muội, em có đồng ý làm vợ anh không?”

A Muội ngẩng đầu lên nhìn anh, nhận thấy ánh mắt của anh vô cùng nghiêm túc cùng chân thành khi nói những lời này, cô hít một hơi thật sâu rồi nói: “Được, em đồng ý.”

“Em có đồng ý sinh cho anh những đứa con trắng trẻo mạnh khỏe không?”

“Em đồng ý.”

“Sống với anh đến già?”

“Được.”

“Dù cho sau này anh có trông thật già thật xấu mà em lại thật trẻ thật đẹp cũng không được bỏ rơi anh?”

“Không bỏ anh, dù anh có già có xấu, em cũng không rời khỏi anh.”

“Cùng anh đi đập nát cái bệnh viện chó má kia!”

“Được, em sẽ cùng anh đập nát nó. Nhưng trước khi đi đập nó, em muốn đi đến cục dân chính trước, cầm trong tay giấy đỏ em mới yên tâm.” A Muội giảo hoạt nói.

“Sự trong trắng của anh đã trao cho em rồi, em còn chưa yên tâm sao?” A Cánh bị tổn thương, nhìn cô đầy u oán mà nói.

“Anh. . . Không biết xấu hổ.” A Muội đỏ mặt nói, cô thật không ngờ anh vẫn là một lão xử nam đấy, thế mà không biết xấu hổ còn đem ra khoe mẽ với cô sao?

“Bà xã, em phải chịu trách nhiệm với anh nha.” A Cánh ôm chầm lấy cô, hôn lên đôi môi đang vênh lên một cái thật kiêu, thâm tình nói. A Muội ôm lấy cổ anh, dù kỹ thuật hôn của cô không tốt, có thể nói là tệ nhưng cô cũng rất nhiệt tình đáp lại.

Cô và anh hãy cùng nhau hạnh phúc đi đến bạc đầu, có thể không?

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-co-the-dung-buoc-lai-vi-em-khong>